

dra--ma--tics

Si no t'hagués coneut

The word 'coneut' is written in a serif font. The letter 't' is replaced by a dark blue die with white dots. Below the 't' is another identical die icon.

Sergi Belbel

comanegra
Institut del Teatre

Sergi Belbel (Terrassa, 1963) és autor, traductor i director teatral. Llicenciat en Filologia Romànica i Francesa a la UAB (1986), ha estat professor de Dramatúrgia a l'Institut del Teatre de Barcelona (1988-2006), director artístic del Teatre Nacional de Catalunya (2006-2013) i actualment és president del Patronat de la Fundació Sala Beckett. Entre les seves obres destaquen *Elsa Schneider* (1989), *Tàlem* (1990), *Carícies* (1991), *Després de la pluja* (1993), *Morir* (1994), *La sang* (1998), *El temps de Planck* (2000), *Fonsters* (2004), *Mòbil* (2005), *A la Toscana* (2007), *Fora de joc* (2010), *Les roses de la vida* (2017) i *Si no t'hagués conegut* (2018). Ha obtingut el Premi Ignasi Iglésias (1987), el Premi Nacional de Literatura Catalana (1993-1995), el Premi Born (1995), el Premio Nacional de Literatura Dramàtica del Ministeri de Cultura (1996), el Premi Molière a la millor obra còmica per *Après la pluie* (1999), el Premi Nacional de Teatre de la Generalitat de Catalunya (2000), el Premio Max a la projecció internacional (2002), el Premi Ciutat de Barcelona (2003) i alguns Premis Butaca, entre d'altres. És creador de la sèrie *Si no t'hagués conegut*, per a DiagonalTV, TV3 i Netflix.

Si no t'hagués conegut

Partícules

Dramatúrgia contemporània

Primera edició: gener del 2019

© del text: Sergi Belbel, 2017

© del pròleg: Roc Esquius, 2018

© d'aquesta edició: Editorial Comanegra / Institut del Teatre, 2018

Editorial Comanegra
Consell de Cent, 159
08015 Barcelona
www.comanegra.com

Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Direcció general: Magda Puyo
Plaça de Margarida Xirgu, s/n
08004 Barcelona
www.institutdelteatre.cat

Direcció de la col·lecció: Carles Batlle, Marina Laboreo
Edició (Institut del Teatre): Marta Borrás
Disseny de col·lecció: Maria Mestre
Disseny de cobertes: Virginia Pol
Maquetació: Víctor García Tur
Correcció: Núria Puyuelo
Impressió: BookPrint Digital

ISBN (Comanegra): 978-84-17188-63-4

ISBN (Diputació de Barcelona): 978-84-9803-846-0

Dipòsit legal: B 23505-2018

Llibre local = Lector compromès

Aquest és un llibre publicat amb el segell **Llibre local**, que garanteix que el 100% de la seva elaboració –des del disseny fins a la impressió– s'ha dut a terme per professionals i empreses del nostre país. Amb la seva compra has contribuït a crear llocs de treball dignes al teu entorn, a assegurar que cap impost no fugi a l'estranger i a minimitzar el seu impacte ambiental, entre altres beneficis.

Visita llibrelocal.cat per conèixer millor aquesta iniciativa.

Queden rigorosament prohibides i es sotmetran a les sancions establertes per la llei: la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos els mitjans reprogràfics i informàtics, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic sense autorització de l'Editorial Comanegra. Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Si no t'hagués conegut

Sergi Belbel

Pròleg de Roc Esquius

Diputació
Barcelona | Institut del Teatre

comanegra

Índex

Pròleg	
Roc Esquiús	9
Si no t'hagués conegut	19

Pròleg

Roc Esquius

He escrit una nova obra de teatre. Amb aquestes paraules entrava a la meva vida aquesta peça d'amor transtemporal. No feia tant que ens coneixíem i, quan un pensa en el Sergi Belbel en la intimitat de la desconeixença, com a mínim jo, pensa en totes les obres que ha escrit, en tot el llegat teatral que duu a les espatlles, que sempre s'està fent una obra seva en alguna part del món. Quan, a més, es té la sort d'acostar-s'hi personalment, l'energia que desprèn i la generositat escènica que ofereix des d'absolutament tots els angles és fàcil que ens sobrepassin. És raonable que puguem pensar que hi ha algun truc, però, de moment, aviso, no conec ningú que l'hagi trobat.

*Feia set anys que no n'escrivia cap, d'obra. D'entrada pot costar d'imaginar, pot sobtar aquest lapse de temps, considerant tot el que abans esmentava. Set és un número primer, una condició numèrica que sempre té al cap, com podrà veure tota lectora o tot lector atent de la seva obra i, encara que els números també tenen molt a veure amb *Si no t'hagués conegut*, no és aquest l'accent que m'agradaria donar-hi, sinó el del número com a quantitat.*

Només que no podia avançar sense fer jo també el meu petit homenatge als números, o a la curta distància que hi té ell, home de lletres, home de números, home que els dissol en un mateix relat. Potser li fascinen els números primers per la seva indivisibilitat, com cada relat que escriu, indivisible ja en la seva essència, bell per ser indivisible. De mica en mica i dia a dia, he anat entenent la quantitat de temps que vol dir set anys sense escriure teatre per a algú com el Sergi i, de mica en mica i dia a dia, veig com aquest temps, aquest broll que s'ha anat fent gran dins seu, ha sortit amb força en aquesta primera peça després de... la pausa. *Necessitat* potser és la paraula que uneix cada un d'aquests dies sense teclejar amb cada una de les lletres teclejades. I no em refereixo a una necessitat seva, sempre tan difícil de dilucidar quan la necessitat es pot barrejar tan bé amb l'amor i el gaudi pel propi ofici, sinó a la necessitat per si mateixa. L'obra parla de la necessitat. Potser l'obra és la necessitat, la necessitat en la seva indivisibilitat.

Veniu un dia, que la llegiré per veure com sona. I vam anar-hi, com ja sospitareu o sabreu, uns oients afortunats. Un vespre d'estiu, al seu estudi: una taula llarga, llibres, obres de teatre, un flexo de llum càlida, una finestra i nervis com a escenografia. Un vas i una gerra d'aigua com a utilatge. Ell com a únic actor de tota la peça. L'obra impresa, al centre del cantó curt de la taula, on ell estava assegut. Un bon grapat de fulls, immaculats, posats l'un sobre l'altre sense que cap que no fos el de dalt mostrés ni un sol mil·límetre que no en fos la vora, esperant el seu torn per ser agitats en els pròxims minuts. Esperant ser motor. Nervis. Una breu introducció. Bé, una introducció. La necessària per posar-nos a to, no pas res de context, totalment innecessari en les seves obres,

que s'expliquen per si soles, sinó una espècie de litúrgia, una preparació emocional per fer-nos anar al teatre, per donar-nos la benvinguda a l'obra, perquè acabéssim d'acomodar-nos a l'espai, oloréssim les butaques del teatre i notéssim com s'apaguen els llums mentre una platea plena es troba expectant, esperant il·lusionada que una nova història passi davant seu. Ja érem allà, ningú com ell, home de teatre per naturalesa, t'hi porta tan ràpid. Estàvem preparats per escoltar, per sentir. I totes les mirades van anar cap a la primera plana. Tot i que només ell la podia llegir.

Si no t'hagués conegut. Fantasia romàntica quàntica en onze escenes i un epíleg. Bé, això ja ens situava a tots en el clàssic gènere teatral de la fantasia romàntica quàntica. Cap ull va quedar al damunt dels fulls, només mirades buscant si tothom havia entès el mateix. I sí. I aquí he de parar perquè aquest «i sí» és el fonament de tota l'obra, amb el «sí» amb accent però també sense. L'«i si» sense accent es veu al cap de poc de començar l'obra, de la mateixa manera que pot ubicar-se al títol de la peça, convertint-se en la pregunta que mou l'obra. L'«i sí» amb accent, un cop l'has acabada, vista o escoltada, just en el mateix moment que entens que el gènere fantàstic romàntic quàntic és el més pertinent per explicar l'obra i per entendre-la. Però no vull fer un pròleg quàntic. Comença la lectura. Només deixeu-me mencionar «onze escenes i un epíleg». Onze, número primer.

Escena 1. 2017. Pis en una gran ciutat. Nit. L'Eduard llegeix. L'Elisa entra per una porta interior. Ell no sembla adonar-se de la seva presència. Elisa: Eduard. L'Eduard aixeca la vista del que llegeix i mira l'Elisa. Eduard: Sí? Elisa: Has dit bona nit als nens? Eduard: Fa estona.

Pausa. Silenci. Un moment d'immobilitat. Com si passés un àngel. El que va passar a continuació és el que, estimats lectors o lectores, desitjaria que també us passés. És cert que no tindreu l'autor llegint-vos l'obra apassionadament —si en teniu l'oportunitat, atureu ara mateix la lectura i lluiteu per aquesta opció!—, però el text està escrit amb tanta clarividència i astúcia que és difícil que les paraules impreses no us duguin a l'emoció que ell volia expressar. Cada una d'aquestes paraules sembla haver estat esperant cada un d'aquests set anys per ser posada allà, a la justa posició entre les seves companyes, per deixar anar tot el seu significat a favor de la història que s'està explicant. O històries... Recordeu allò de quàntic? No us hi atabaleu, no cal saber fer ni una multiplicació per entendre la totalitat del text, però, quan l'haureu acabat, sabreu per què és quàntic. Matemàtica gratuïta. I de la mateixa manera que passa amb el seu text parlat, la lectora o el lector també podrà gaudir de les acotacions austeres, però de gran precisió emotiva, que utilitza per explicar cada una de les emocions i sospirs que prefereix lliurar a la interpretació abans que a la paraula dita.

L'Eduard està tot sol al sofà, estirat cap per avall. Així, sense solució de continuïtat arribem a... S'acabava la primera de les onze escenes i, sense mirar-nos, sense tocar-nos, érem tots en comunió, tots en aquesta preciosa història d'amor de l'Elisa i l'Eduard, tocats per cada un dels detalls, però sobretot per la seva entrega i, cada vegada més, per la necessitat. Una necessitat nostra de més pàgines, de més lluita, de més trobades, de més vida, de més temps, de més «i si», de més «i sí», de més. I, escena a escena, vam viatjar de la mà de tots dos, acompanyats a voltes per l'Òscar i la

Clara (memorable i magnífica parella d'amics) i sempre, sempre, d'amor, romanticisme i sí: física quàntica. Insisteixo, ella et troba a tu, sense números, o amb números primers disfressats de lletres en harmonia, que durant onze escenes ens van fer emocionar, riure, cridar —sí, va haver-hi crits— i deixar una pausa necessària després de les últimes paraules, que no tinc la més mínima intenció de revelar abans d'hora, per molt quàntic que sigui tot plegat. Potser l'estona de silenci va ser un pèl llarga per a ell.

Què!? Ens mirava expectant, amb el pudor de qui ha ensenyat una cosa molt íntima, que ha estat posant veu i emoció a unes paraules molt sentides que ell mateix havia escrit en la intimitat del seu estudi, quan l'única companyia era el flexo i el soroll musical de les tecles, ignorants del seu propòsit. Expectant perquè la seva obra encara podia ser qualsevol cosa, com un nadó que neix amb tot l'ADN ja configurat, però sense saber com s'expressarà, com interaccionarà amb el món; amb tota la teva estima, perquè és teu, però sense saber discernir del tot com serà per a aquells que encara no hi tenen cap relació, si el veuran tal com el veus tu, o no. Per a nosaltres va ser un temps necessari per posar en ordre totes les emocions, per tornar de la muntanya russa per la qual ens havia conduït, per aterrar al món i tornar a parlar amb una mínima dignitat i coherència. Qui sap si va ser mig minut, deu segons o dos, segurament per a tots va ser diferent i per a ell va ser més. Potser anys. El que sí que sabem és que l'aplaudiment posterior va ser enormement més gran que el silenci que el va precedir i que ningú va poder restar a la cadira sense anar-lo a abraçar. Aquell estudi que s'havia transformat en un teatre i havia anat mutant sense parar d'espai en espai durant el transcurs de

l'obra ara era un petit temple d'eufòria, llàgrimes i orgull. I, de cop, com ja he avançat en un principi, vam ser conscients de tot el que explicava l'obra, de tot el que significava i de la seva humanitat. Vam ser feliços.

M'agradaria fer-ne una sèrie. Ens ho va confessar un cop vista la resposta, aquí no hi va haver física quàntica possible: només síis gegants sortint de nosaltres, amb un accent enorme a cadascun d'ells. De teatre a televisió, de fantasia a ciència-ficció, d'història meravellosa a història meravellosa. I amb l'immens plaer d'acompanyar-lo en aquest canvi d'univers, juntament amb la Cristina Clemente. De pensar i redefinir la vida i la passió de l'Elisa i l'Eduard. I de quedar-ne summament contents. Una sèrie que neix del llibret que teniu a les mans, que neix de set anys d'històries acumulades dins seu, que neixen d'una trajectòria teatral i vital i de centenars d'històries anteriors que ho connecten tot plegat en una història que s'explica de la mateixa manera, amb fletxes endavant i endarrere, on tot té un sentit passat o futur i on el silenci mai és silenci, sinó temps de germinació d'un autor absolutament integrat en l'ecosistema teatral i humà present, passat i futur que no només entén, sinó que plasma en paraules i hi treballa activament en actes.

Si no t'hagués conegut és la primera obra que he pogut escoltar directament d'ell i ja només per això sempre serà especial per a mi. Però el que més m'emociona d'aquest títol no és poder-me plantejar què passaria si no l'hagués conegut per tenir la immensa sort d'entortolligar les nostres vides tan humanament com teatralment d'una manera que em permet aprendre milions de coses

simultàniament, quànticament. No m'ho puc plantejar perquè no en vull conèixer la resposta. Aquesta és potser la seva valentia més gran, la seva aposta, el camí d'aquesta obra: posar-vos al davant una persona de qui mai desitjaríeu fer-vos aquesta pregunta, ja se la fa ell per vosaltres i, lletra a lletra, va desgranant totes les respostes, altra vegada, quàntiques.

Si no t'hagués conegut

Fantasia romàntica quàntica
en onze escenes i un epíleg

Els amants no es troben finalment en cap lloc concret, són l'un dins l'altre des de sempre.

JALALUDDIN RUMI (1207-1273), poeta persa

PERSONATGES

EDUARD, ell

ELISA, ella

ÒSCAR, l'amic

CLARA, l'amiga

Les edats dels personatges fluctuen en funció de l'escena. A la primera, l'Eduard té quaranta-vuit anys i l'Elisa en té quaranta-sis.

ESPAI

Interiors i exteriors.

TEMPS

Actual i anys enrere. Cronològicament:

- 1978 (filmació): epíleg
- 1989: escenes 3 i 7
- 1992: escenes 7 i 8
- 1996: escena 7
- 1998: escenes 8 i 9
- 2003: escenes 9 i 10
- 2008: escena 10
- 2013: escena 5
- 2017: escenes 1, 2, 4 i 6
- 2018: epíleg
- 2028: escena 11

ESCENA I

2017. Pis en una gran ciutat. Nit. L'EDUARD llegeix. L'ELISA entra per una porta interior. Ell no sembla adonar-se de la seva presència.

ELISA: Eduard.

L'EDUARD aixeca la vista del que llegeix i mira l'ELISA.

EDUARD: Sí?

ELISA: Has dit bona nit als nens?

EDUARD: Fa estona.

Silenci. Un moment d'immobilitat. Com si passés un àngel.

EDUARD: T'he de demanar un favor...

Se sent algun soroll per les habitacions.

EDUARD: Encara no dormen?

ELISA: El Jan encara no. Se'n recorda ara que demà té un examen de matemàtiques i està repassant.

L'EDUARD s'aixeca.

ELISA: On vas?

EDUARD: A apagar-li el llum. No són hores d'estudiar.

ELISA: Deixa'l una estona. Per una vegada que ho fa...

EDUARD: Que estudiï a l'hora que toca.

ELISA: Va, deixa'l. No ho feies tu també?

EDUARD: El què?

ELISA: Estudiar a última hora.

EDUARD: No és el mateix.

ELISA: Ah, no?

EDUARD: No. Eren altres temps.

ELISA: I?

EDUARD: I... res! Això no és excusa.

ELISA: No ha suspès mai res, treu unes notes prou bones.

EDUARD: Això tampoc no és excusa. Si estudiés més i a l'hora que toca, encara en trauria de millors. Tenir un bon currículum és bàsic si vol trobar feina i ser algú a la vida. Hem de fer-l'hi entendre.

ELISA: Fes-ho tu. Jo ja en vaig parlar l'altre dia i em va engegar. Diu que tant li fa treure bones notes. No vol ser el repel·lent de la classe.

EDUARD: Què hi té a veure, una cosa amb l'altra? Pot ser un repel·lent i treure males notes i al contrari. Vaig a parlar amb ell.

ELISA: No li cridis ni siguis desagradable. La Paula sí que dorm, no la desperteu.

L'EDUARD surt. Murmuris a l'altra banda de la porta. L'ELISA s'asseu a una butaca i agafa una revista. Fulleja. L'EDUARD entra.

ELISA: Què?

EDUARD: Li he donat deu minuts. Ni he cridat ni he estat desagradable. Ah. I la Paula no dorm, té el llum encès i se sentia una mena de xiuxiueig quan he passat davant la seva porta.

ELISA: Deu xatejar amb el seu nòvio.

EDUARD: Què?! Què vol dir «xatejar amb el seu nòvio»?

ELISA: Però, Eduard, que no vas parlar amb ella, la setmana passada?

EDUARD: És veritat, doncs?!

ELISA: El què?

EDUARD: Que té nòvio *formal*. És... és el nano aquell que quan entra a casa ni em saluda ni em mira a la cara ni obre la boca ni riu ni plora ni s'immuta ni sé quina cara té ni quina veu ni com se diu ni què fa ni què vol fer a la vida...?

ELISA: Es diu Pau, ho saps perfectament.

EDUARD: I ara *aquest* s'ha convertit en el *nòvio formal* de la meua filla?

ELISA: Sí, de la *teva* i de la *meva*.

EDUARD: No m'ho puc creure, Elisa, però si la Paula li dona mil voltes, al xaval *aquest*.

ELISA: I què hi vols fer, si se n'ha enamorat?

EDUARD: D'un saldo com *aquest*?

ELISA: Pobre nano, no és cap saldo. És molt bon noi.

EDUARD: Quan dius d'algú que és molt bon noi, en realitat estàs dient que és un tros de suro, Elisa; tothom ho sap, això!

ELISA: Bé, no crec que sigui *el definitiu*.

EDUARD: I tant que no! La Paula pot aspirar a algú molt millor. Aquest noi no deu haver trencat un plat en sa vida. Com vols que n'estigui enamorada?! Ai!

ELISA: Per què sospires?

EDUARD: Ens fem grans, te n'adones?

L'ELISA riu. L'EDUARD s'asseu al seu costat. La mira i també riu.

ELISA: Et pensaves que no arribaria mai, aquest moment?

EDUARD: Quin? El de fer-se gran?

ELISA: «Aquell moment en què ja ho has fet tot, en què et preocupes només del futur dels teus fills i ja pots morir en pau...».

EDUARD: Eh?

ELISA: Que no te'n recordes?

EDUARD: De què?

ELISA: Que m'he de preocupar?

EDUARD: De què?

ELISA: De la teva pèrdua de memòria!

EDUARD: No sé de què parles.

ELISA: Què em vas dir la nit que ens vam fer el primer petó?

EDUARD: «Ets una nena tonta, tonta i molt tonta».

ELISA: Eh?

EDUARD: Això et vaig dir la nit que et vaig fer el primer petó. Me'n recordo molt bé.

ELISA: No senyor!

EDUARD: Com que no?

ELISA: Ens acabàvem de conèixer. En aquell càsting de cantants a la universitat per a l'Aula de Música. Vam anar a prendre una copa. Em vas dir que per a tu l'amor era «el que sents per la persona amb qui comparteixes aquell moment de la vida en què ja ho has fet tot, en què et preocupes només del futur dels teus fills i ja pots morir en pau». I em vas preguntar si jo volia ser aquella persona. I, de fet, va ser això el que em va fer fer-te el petó que ens ha dut fins aquí.

EDUARD: M'acuses de mala memòria... a mi? Allò no va ser el nostre *primer* petó. Va ser el *segon*. Ho saps perfectament, n'hem parlat moltes vegades. El primer te'l vaig fer *jo a tu*, molts anys abans. A la universitat no ens vam trobar per primera vegada. Te n'has oblidat?! Ets tu qui tens mala memòria!

ELISA: Eh? Ah! Allò no compta! Érem dos nens. És normal que no me'n recordi!

EDUARD: Ah, no?! Doncs per a mi va ser allò, el principi.

ELISA: No, home, no.

EDUARD: I tant que sí. I em vaig enamorar de tu només veure't.

Si vaig estar anys somiant en tu, després d'allò...

ELISA: Au va, va... Quants anys teníem aleshores?

EDUARD: Jo deu i tu vuit, no? Era el casament aquell d'un amic dels meus pares, crec.

ELISA: I d'una cosina de la meva mare.

EDUARD: Allà sí que no ens havíem vist mai abans.

ELISA: El que compta realment és quan ens vam trobar deu anys més tard.

EDUARD: Onze. Sí, a la universitat, el 1989. Jo en tenia vint-i-un i tu dinou quan allò de la frase de fer-se gran i el *segon* petó, que sí que tens raó que me'l vas fer tu.

ELISA: El primer! Com vols comptar un petó de nens inofensiu en un casament d'una gent que ja hem oblidat?

EDUARD: Inofensiu? Si va ser amb llengua i tot!

ELISA: Au va!

EDUARD: Si l'última vegada que en vam parlar, vas dir que localitzaries els que es van casar per demanar-los la filmació. Recordo molt bé com ens filmaven. Amb un trasto així, una camerota d'aquelles antigues de súper vuit que a mi aleshores em va semblar tecnologia punta. I ens van filmar sobretot quan ballàvem. Me'n recordo com si fos ahir! Que malament que m'ho vaig passar!

ELISA: Ah, gràcies! No deies que era un dels millors dies de la teva vida?

EDUARD: I tant. El millor. Però amb tu allà a la pista de ball m'ho vaig passar fatal, per un motiu molt concret... Perquè no sabia com dissimular que estava trempadíssim!

ELISA: Ha, ha, ha! Què dius?! Si eres un nen!

EDUARD: I què? Jo trempava com una mala cosa de petit.

ELISA: Doncs quina pena fer-te gran, en aquest aspecte, no?

EDUARD: Va, calla, calla! No sé de què et queixes! A la meua feina hi ha gent més jove que jo que ja té problemes d'aquests...

ELISA: De quins?

EDUARD: D'impotència.

ELISA: Ja.

EDUARD: Escolta, tu creus que...

ELISA: Què?

EDUARD: Que hem perdut...?

ELISA: El què?

EDUARD: Ja... ja m'entens... Trobes... Trobes a faltar...?

ELISA: Ai, és molt tard, Eduard, demà m'he de llevar més d'hora, que he de fer els entrepans dels nens de tota la setmana.

EDUARD: Merda, merda, me n'oblidava! El favor que t'havia de demanar!

ELISA: Ai quina por.

EDUARD: M'han avançat una reunió de feina i demà no podré dur els nens al col·le. Els hi pots dur tu?

ELISA: No... Em va fatal, Eduard.

EDUARD: De debò que no t'ho demanaria si no fos important. El gerent m'ha citat per parlar de la remodelació de l'empresa. Crec que volen donar-me un càrrec directiu.

ELISA: A veure si és veritat. Fa tres anys que t'ho insinuen i res.

EDUARD: Aquest cop va de debò. Només és demà. Va, porta'ls tu amb el teu cotxe. Si són bones notícies, a la nit sortim a sopar tots quatre a un bon restaurant.

ELISA: Deixa'm el teu.

EDUARD: El meu cotxe? Ui, no. Per què?

ELISA: El meu ja fa dies que fa un soroll molt estrany, l'he de portar al taller.

EDUARD: Porta-l'hi demà passat. Si necessites el meu, demà passat sí que te'l puc deixar. Va... fes-me el favor...

ELISA (*aixecant-se*): Està bé...

EDUARD: On vas?

ELISA: A dormir.

EDUARD: No em fas un petó?

ELISA: No. A sobre que et faig favors, t'he de fer un petó?

L'ELISA fa per marxar. L'EDUARD, divertit, l'agafa d'una revolada, la tomba al sofà i li fa un petó, molt amorós. Ella sembla

resistir-se, però després es deixa fer. Acaben de fer-se el petó i es miren, somrient.

EDUARD: Quants creus que en portem?

ELISA: De què?

EDUARD: De petons, a la vida. Deu mil?

ELISA: Jo què sé! Sí, segurament.

EDUARD: Doncs aquí tens el deu mil... u. Capicua.

L'EDUARD li fa un altre petó. De cop, se sent un rebombori es-paordidor que trenca l'harmonia del moment. Sembla un xoc de cotxes violentíssim, amb trencadissa de vidres, frenades, trompades, xiscles, cridòria, sirenes de policia. Com per art de màgia, l'ELISA desapareix dels braços de l'EDUARD. L'EDUARD està tot sol al sofà, estirat cap per avall. Així, sense solució de continuïtat, arri-bem a l'

ESCENA 2

2017. Dos dies més tard. Mateix espai. També de nit. L'EDUARD és al sofà, tot sol. Està absolutament trasbalsat, patint en silenci, desorientat, perdut, panteixant. Mira al seu voltant amb els ulls extraviats. Observa la buidor que l'envolta. Acota el cap i plora en silenci. Se sent el timbre de la porta. Ell alça el cap. S'eixuga les llàgrimes. Va a obrir. A l'altra banda de la porta, hi ha un home de la seva edat. És el seu amic ÒSCAR. Ve amb una bossa de viatge. No es diuen res. L'ÒSCAR sembla tenir la intenció

d'abraçar l'EDUARD, però aquest no li dona opció de fer-ho. S'asseuen al sofà.

ÒSCAR: M'hauria agradat venir al funeral... No he pogut... No he trobat cap vol per arribar abans...

EDUARD: No passa res.

ÒSCAR: Em sap tant greu.

L'ÒSCAR s'emociona i plora en silenci. L'EDUARD el mira, trist.

EDUARD: Gràcies per venir.

ÒSCAR: És el mínim que puc fer. He agafat una setmana de vacances anticipades. Vull ser amb tu tots aquests dies, Eduard. Necessitaràs ajuda.

EDUARD: No. No en necessito. No necessito res ni ningú.

ÒSCAR (*dolgut*): Gràcies.

Silenci incòmode. L'ÒSCAR no sap ben bé què dir. L'EDUARD es va calmant a poc a poc. Agafa una actitud estranyament freda i distant.

EDUARD: Ja saps com va anar, oi?

ÒSCAR: M'ho ha explicat tot la Clara.

EDUARD: L'has vista?

ÒSCAR: Encara no.

EDUARD: Està destrossada. Volia venir a instal·lar-se a casa uns dies.

ÒSCAR: No cal, ja hi seré jo.

EDUARD: T'he reservat habitació en un hotel.

ÒSCAR: Què?

EDUARD: No vull que et quedis aquí. No hi vull ningú.

ÒSCAR: No et deixaré sol.

EDUARD: Òscar. Deixa'm passar tot això a la meua manera, d'acord?

ÒSCAR: No estàs en condicions de...

EDUARD: Si ho saps tot, doncs, si la Clara t'ho ha explicat tot, absolutament tot, deus saber que va ser culpa meua...

ÒSCAR: Eh, eh, treu-te això del cap immediatament...

EDUARD: ...jo li vaig demanar que portés els nens al col·legi...

ÒSCAR: Ei, ei, no has de pensar...

EDUARD: ...ella no ho volia fer i jo hi vaig insistir...

ÒSCAR: Eduard...

EDUARD: ...fins i tot em va dir que feia dies que el cotxe no li anava bé...

ÒSCAR: ...ara no hi pensis, sisplau...

EDUARD: ...i jo, com si sentís ploure, no hi vaig donar cap mena d'importància...

ÒSCAR: ...vols parar?

EDUARD: ...he mort la meua dona i els meus dos fills, Òscar, jo els he mort...

ÒSCAR: ...què dius?, ha estat un accident...

EDUARD: ...com podré viure després d'això, eh? Com podré superar-ho?

ÒSCAR: Primer, traient-te aquesta idea del cap. Tu no has fet res! Va ser un accident, un accident lamentable, tràgic i fortuït...

EDUARD: Ella m'havia dit que el cotxe no li anava bé!

ÒSCAR: Però no ho saps, si va ser per culpa d'això! Potser el camió amb qui va topar es va saltar un semàfor, què sé jo... has d'esperar a veure què diu la investigació.

EDUARD: No he d'esperar a veure res!

ÒSCAR: Eduard, escolta... És normal que ara et sembli que el món s'ha acabat per a tu i que no te'n sortiràs... No tinc paraules per...

EDUARD (*fred*): Em vull morir.

ÒSCAR (*pausa tensa*): Entenc que ho pensis. De veritat. Però no ho pots fer.

EDUARD: Per què no?

ÒSCAR: No. Per *què* no, no. Per *qui* no. (*Pausa.*) Per mi. Per la Clara.

EDUARD: Ets el meu millor amic. I la Clara... la nostra millor amiga. Però jo he mort les úniques persones que han donat una mica de sentit a la meva vida. Si, en lloc de pensar més en la meva feina que en ella, hagués dut jo els nens al col·legi, ara...

ÒSCAR: És inútil pensar això, no solucionarà res!

EDUARD: ...ara seríem aquí... discutint sobre el noviet de la Paula i les bones notes que treu el Jan sense esforçar-s'hi... recordant ximpleries del passat amb l'Elisa... intentant precisar quin va ser exactament el nostre primer petó... i tu seguiries a mil quilòmetres, capficat com sempre amb la teva feina, i parlariem pel xat, com hem fet aquests últims anys, i riuríem i...

ÒSCAR: Eduard. Prou!

EDUARD: I tu? Per què ho vas fer? Vinga, repartim culpes, que no totes caiguin damunt meu, va. Tu també en tens!!!

ÒSCAR: Eh? De què parles?

EDUARD: No te'n recordes?

ÒSCAR: De què?!

EDUARD: Com que de què?! Sense tu jo no seria aquí ara pensant quina és la millor manera de treure'm la vida!!!

ÒSCAR: Es pot saber què t'agafa ara?!

EDUARD: Va ser per culpa teva, imbècil, per culpa teva!!!

Sense solució de continuïtat, l'escena s'esvaeix i retrocedim enrere en el temps. Passem així a l'

ESCENA 3

A

1989. Campus universitari. Facultat de Ciències Econòmiques. L'EDUARD i l'ÒSCAR, de poc més de vint anys, surten de classe.

EDUARD: Crec que el suspendré.

ÒSCAR: Au va, va! Para ja, pesat! Amb el de macroeconomia vas dir el mateix i vas treure un nou.

EDUARD: Et dic que m'ha anat fatal. A més, amb la mania que em té. Encara que m'hagi anat bé, quan vegi que és el meu examen, m'abaixa la nota segur.

ÒSCAR: Però si no sap ni qui ets, ni com et dius!

EDUARD: Em té controladíssim... des del dia que a l'exposició oral em vaig carregar les equacions del model de Solow i vaig posar en dubte que l'acumulació de capital fos la causa del creixement econòmic. Quan el tio va dir que les polítiques neoliberals del Reagan i la Thatcher provocaran una nova era de

bonança econòmica a la dècada dels noranta, i jo li vaig posar com a contrapartida l'Olof Palme insinuant que el seu assassinat podia estar relacionat amb l'èxit de les seves polítiques socialdemòcrates en clara oposició al liberalisme salvatge i inhumà dels altres dos, em va llençar una mirada que per poc no m'assassina ell a mi. A tu què et sembla, que aquest imb...?

ÒSCAR: Mira, jo ara passo de macroeconomia i neoliberalismes, tu, que tinc pressa.

EDUARD: On vas? Què és aquest paper?

ÒSCAR: Ahir el repartien per tota la universitat. És una convocatòria i m'hi vull apuntar.

EDUARD: A l'Aula de Música?

ÒSCAR: Tanquen d'aquí a mitja hora, vinga.

EDUARD: On és això?

ÒSCAR: A la Facultat d'Història. M'acompanyes?

EDUARD: Però a tu... des de quan t'interessa la música?

ÒSCAR: Des de tota la vida!

EDUARD: I quin instrument toques?

ÒSCAR: Cap. M'hi vull apuntar com a cantant.

EDUARD: Com a cantant?

ÒSCAR: De petit cantava al cor del col·le, no te'n recordes?

EDUARD: No.

ÒSCAR: M'acompanyes, sí o no?

EDUARD: Però jo no m'hi vull apuntar.

ÒSCAR: Però si tu afines i toques molt bé la guitarra.

EDUARD: A més... he quedat amb la Clara per fer fotocòpies dels seus apunts. Mira-la, ja és allà, que m'espera.

ÒSCAR: Ja et deixo els meus, home, que estan igual de bé. Serà un minut... No t'apuntis a res, m'acompanyes i ja està.

EDUARD: I què li dic, a la Clara? La pobra s'ha ofert de bona fe i...

ÒSCAR: Després la convides a un cafè, i tan contenta. Va, que encara ens tancaran...

B

Minuts més tard. A la Facultat d'Història.

EDUARD: És aquí?

ÒSCAR: Sí. Hosti, quina cua.

EDUARD: Què fa la gent amb tants instruments i partitures i...?

ÒSCAR: És que és una audició!

EDUARD: Quèèè? S'ha de passar una prova?

ÒSCAR: És clar! Ei, em poso a la cua, que encara tancaran; tu agafa aquella guitarra que s'han deixat allà i vine amb mi.
(Desapareix corrents.)

EDUARD: Eh? Què dius? Quina guitarra? I per què he d'agafar jo...?

En efecte, l'EDUARD veu, en un racó, una guitarra damunt un banc. No sap què fer. Mira a dreta i esquerra. Tímidament, agafa la guitarra. Just en aquell instant, arriba una noia extremament atractiva: és l'ELISA, amb dinou anys. Porta una partitura a la mà.

ELISA: Ah! Tu ets el guitarrista de les audicions?! No et trobava enlloc. Passen dos minuts de l'hora que m'han convocat, anem! Aquesta és la cançó que cantaré, és molt coneguda.

Necessitaràs la partitura o te la saps de memòria? Tenim temps de fer una fotocòpia? No! Bé, si no te la saps, ens posem ben junts. Jo te la deixaria a tu, per a mi la melodia cap problema, però la lletra és un altre tema, la primera estrofa i la tornada encara, però la segona estrofa ni idea...

EDUARD: Escolta, jo...

ELISA: Per cert, em dic Elisa, i tu?

EDUARD: Elisa?

ELISA: Sí. Per què fas aquesta cara? Tan horrible et sembla?

EDUARD: No, no al contrari, només és que...

ELISA: I tu com et dius?

EDUARD: Eduard. Però jo...

ELISA: Vinga, Eduard, anem, que fem tard.

L'ELISA agafa l'EDUARD del braç i el duu a un racó.

C

Minuts més tard. Audició. L'ELISA canta, amb una veu preciosa, Something, dels Beatles. L'EDUARD l'acompanya a la guitarra. A mesura que ella canta, ell la mira, primer perplex, confús, després admirat per la seva bellesa i la seva manera sensible i sensual de cantar. Gairebé com si el que diu la lletra fos el que ell està experimentant en aquell moment.

ELISA:

*Something in the way she moves
Attracts me like no other lover*

*Something in the way she woos me
I don't want to leave her now
You know I believe and how
Somewhere in her smile she knows
That I don't need no other lover
Something in her style that shows me
I don't want to leave her now
You know I believe and how
You're asking me will my love grow
I don't know, I don't know
You stick around and it may show
I don't know, I don't know
Something in the way she knows
And all I have to do is think of her
Something in the things she shows me
I don't want to leave her now
You know I believe and how.*

VEU EN OFF: Gràcies, Elisa, ja et trucarem.

ELISA: Ah, bé... Ja puc marxar?

VEU EN OFF: Un moment, el teu nom no hi és a la llista...

ELISA: Com? Si m'acaba de dir Elisa...

VEU EN OFF: No, el teu sí, el del teu guitarrista.

ELISA: El *meu* guitarrista? Però que no és...?

VEU EN OFF: Com et dius, noi?

EDUARD: Eduard, Eduard Marina, però jo no...

VEU EN OFF: Ho has fet molt bé. I ens va de conya, perquè necessitem més guitarristes i de moment no se n'ha presentat cap, a l'audició...

ELISA: Però... Ostres...

D

Minuts més tard. En un bar. L'EDUARD i l'ELISA prenen una copa i riuen.

ELISA: Em volia morir de la vergonya! Com és que no m'ho has dit abans?

EDUARD: Però si no m'has deixat ni dir mitja sí·l·laba! «Tu ets el guitarrista de les audicions, oi?», i sense deixar-me opció a dir res ja estàvem cantant... Per cert, tens una veu preciosa, eh?

ELISA: Ai, gràcies. Tu també toques molt bé la guitarra.

EDUARD: Ah, sí? Doncs devem haver fet un duet bestial. A veure si ens agafen.

ELISA: Bé, a tu ja t'ho han mig assegurat.

EDUARD: Doncs a tu, si no t'agafen, se'n penediran tota la vida. Seràs una estrella de la cançó. Una nova... Una nova... quina és la teva cantant favorita?

ELISA: Billie Holiday.

EDUARD: Doncs seràs la nova Billie Holiday de finals del segle xx i principis del XXI.

ELISA: Au va!

EDUARD: Que sí, que t'ho dic jo!

ELISA: Qui ets tu per afirmar una cosa així?

EDUARD: Eduard Marina, estudiant de quart d'Economia, ara pelat com una rata però, d'aquí a ben poc, futur empresari milionari, magnat del món de les discogràfiques.

ELISA: Ah. Sí que ho tens clar. I quan ho vas decidir, que et dedicaries a això?

EDUARD: Fa una eternitat: dues hores!

ELISA: Oh. Tant?

EDUARD: Això és molt per a mi, eh? Si fa dues hores que ho penso, vol dir que va a missa. Soc molt voluble, jo. La meva mare sempre diu que, si d'una cosa no canvio d'opinió durant cinc minuts, és senyal que s'ha acabat el món.

ELISA: Si fa dues hores que penses el mateix, el món s'ha acabat vint-i-quatre vegades!

EDUARD: I nosaltres sense adonar-nos-en; que fort, eh? Ei, ets molt bona amb els números, no?

ELISA: Sí. I com és que portes aquesta eternitat de dues hores pensant que vols ser un magnat del món de les discogràfiques?

EDUARD: És que fa dues hores la meua vida ha fet un tomb inesperat.

ELISA: Ah, sí? Per què?

EDUARD: Com que per què? Perquè per fi he trobat la meua estrella. Què és un productor musical sense una estrella per fer brillar? Res!

ELISA: Fa dues hores que has trobat la teua estrella...

EDUARD: És clar.

ELISA: I qui és?

EDUARD: La nova Billie Holiday: Elisa... Elisa... com et dius de cognom?

ELISA: Montcalm.

EDUARD: Ui, això ven poc... Montcalm... Clammont... Lacmmont... Talcmmmon...

ELISA: Què fas?

EDUARD: Anagrames amb el teu cognom per buscar-te un nom artístic...

ELISA: Estàs com un llum!

EDUARD: Elisa Montcalm és massa difícil... MonTcaLM és ca-
cofònic... Cal un nom més atractiu, més... Espera... Mont-
calm és... és a la Pica d'Estats, oi?, la muntanya més alta de
Catalunya...

ELISA: Sí...

EDUARD: Has de tenir un nom ben sonor i que s'entengui a tot
el món... Muntanyes... Muntanyes altes... Aneto... Teide...
Montblanc... Kilimanjaro... La més alta?

ELISA: L'Everest.

EDUARD: Elisa Everest... Ostres... No sona malament... Elisa...
Liz... Com la Taylor... ja ho tinc! Liz Everest! Brutal... Se-
nyores i senyors... els presento l'estrella més rutilant del
món de la música: la gran, la inimitable... Liz Everest!

ELISA: Estàs ben sonat...!

Riuen. Silenci. L'EDUARD mira l'ELISA amb un esguard diferent.

EDUARD: No!

ELISA: Què, no?

EDUARD: Elisa?! Però com no hi he caigut abans! Per això he
fet aquella cara quan m'has dit el teu nom... Ets... Ets tu!!!

ELISA: Eh?

EDUARD: La nena aquella... la del casament... amb qui em vaig
fer...

ELISA: De què parles?

EDUARD: De veritat que no te'n recordes?! Deu fer nou o deu
anys. *(Compta amb els dits.)* En fa exactament onze...

ELISA: De què?

EDUARD: La teva família hi anava per part de la núvia i la meva pel nuvi. Jo tenia deu anys i, per tant, tu... vuit. Et vaig treure a ballar perquè no paràvem de barallar-nos durant el banquet, i et vaig dir a crits «ets una nena tonta, tonta i molt tonta!» i tu vas plorar i el meu pare m'hi va obligar, com a càstig. «O la treus a ballar o et quedes sense postres tot el mes.» I et trec a ballar i, de cop, de «nena tonta» vas passar a ser... De veritat que no te'n recordes? M'ho estic inventant?

ELISA: No pot ser...

EDUARD: I ens vam fer un petó! El primer petó de la meva vida!

ELISA: Ets tu?!

EDUARD: Clar! Ostres! Que fort! Ei, ei, ei... Tu creus en el destí?

ELISA: No!

EDUARD: Jo tampoc! Però... Eh. Vols saber una cosa? No sé si dir-ho. No sé com t'ho agafaràs.

ELISA: Digues.

EDUARD: Vaig estar somiant en tu molt de temps.

ELISA: No sé si vull saber-ho, la veritat...

EDUARD: Durant molts anys has estat la meva... la meva fantasia...

ELISA: Quina mena de fantasia?

EDUARD: Tu què creus? Però no eres ben bé una fantasia... Perquè allò nostre va ser *real*.

ELISA: Un moment... El ball no, però el petó..., vols dir que no te l'inventes?

EDUARD: Va, va, va... Si el petó és el que recordo millor. Recordo perfectament la sensació com... elèctrica, el rampell bestial que va sacsejar tot el meu cos quan la meva llengua va tocar la teva... Serà un dels pocs moments que recordaré en el meu llit de mort quan ja ni recordi qui soc jo mateix.

ELISA: Tens una tècnica molt perfeccionada però amb mi no t'acaba de funcionar...

EDUARD: Eh? Què dius?!

ELISA: Que sí, que reconec que ho fas molt bé, que ets un gran seductor i que he estat a punt de caure a la trampa. Me n'he d'anar, que demà tinc examen.

EDUARD: Eh, eh, espera! Que et penses que això ho faig amb altres noies?!

ELISA: Oh, i tant!

EDUARD: No, no, no, Elisa! No!

ELISA: No em toquis, sisplau!

EDUARD: Eh, em faràs enfadar! Mira'm. Eh. No t'enganyo. T'ho juro. I jo no sé lligar. No ho he fet mai. A més, tu et penses que m'he passat la vida ballant amb altres nenes als casaments dels amics dels meus pares? Vas ser l'única. El meu primer petó. El meu primer... amor.

ELISA: Sisplau, ens acabem de conèixer i ja m'estàs dient...?

EDUARD: Que ets l'amor de la meva vida.

ELISA: Ho trobo una mica fort. Va, deixa'm, que me n'he d'anar.

EDUARD: No. Digue'm una cosa, abans. Tu te'n recordaves de mi?

ELISA: No.

EDUARD: I ara que t'ho he fet recordar?

ELISA: Vagament.

EDUARD: No recordes que vam estar hores ballant?

ELISA: Sí, d'això me'n recordo.

EDUARD: I del petó no?

ELISA (*després d'una pausa*): No.

EDUARD: Com és que has trigat a respondre?

ELISA: Me n'he d'anar, de veritat.

EDUARD: Ja t'he trobat. No et lliuraràs de mi tan fàcilment.

ELISA: No crec en el destí. Em sap greu. Estudio Història de l'Art perquè m'encanta la música, però la meva profe de mates de l'institut em va dir que hauria d'haver estudiat ciències. Matemàtiques i física, per ser més exactes. Que havia tingut ben pocs alumnes, i en particular noies, amb una ment tan abstracta, freda, estricta i racional com la meva. Sí que recordo aquell casament. I com el nen idiota que em deia «tonta» va acabar essent el primer nen que... *(Calla.)*

EDUARD: Que què?

ELISA: Bé, és igual. Ara no et regalaré les orelles, a sobre.

EDUARD: Ui, ui, ui...

ELISA: Ui, ui, ui, què?

EDUARD: Molt freda, estricta i abstracta, però també has pensat en mi aquests anys.

ELISA: No!

EDUARD: Què anaves a dir, doncs? Vaig ser el primer nen que què?

ELISA: Que res.

EDUARD: Que et va agradar.

ELISA: Bé. Deixem-ho així, si vols.

EDUARD: Que et va enamorar.

ELISA: Tenia vuit anys. Ningú...

EDUARD: Ningú s'enamora amb vuit anys?

ELISA: No.

EDUARD: No hi estic d'acord. Jo amb deu me'n vaig enamorar... com un nen idiota, en això et dono la raó... Va, confessa-ho...

ELISA: El què?

EDUARD: Que amb els teus vuit anys i com a bona nena tonta que eres... també et vas enamorar. De mi.

ELISA: Et puc fer una pregunta.

EDUARD: I dues.

ELISA: Només una.

EDUARD: Quina por. És un examen?

ELISA: Més o menys.

EDUARD: Endavant. Ataca.

ELISA: Què és per a tu l'amor?

EDUARD: Collons! És una pregunta trampa?

ELISA: Què vols dir?

EDUARD: Si he de respondre alguna cosa en particular per fer que...

ELISA: Que què?

EDUARD: A veure. Tu em fas una pregunta. I jo la respondré.
Però a canvi et demano una cosa.

ELISA: Quina.

EDUARD: Una mena de petició. I m'has de jurar que la compliràs.

ELISA: Depèn. Quina petició?

EDUARD: Una cosa molt fàcil. Si la resposta et satisfà, voldré una recompensa. Si no t'agrada, et deixo marxar i no et molesto més.

ELISA: Quina mena de recompensa.

EDUARD: Tant me fa. Qualsevol cosa que tu consideris una recompensa. Sortir amb mi un altre dia. Anar al cine. O al teatre. O a sopar. Tu i jo sols...

ELISA: D'acord. La trio jo, la recompensa, doncs.

EDUARD: Molt bé.

ELISA: Això en el cas que m'agradi la resposta. Si no m'agrada, me'n vaig i no ens tornem a veure mai més.

EDUARD: Dona, que dràstica.

ELISA: Jo soc així.

EDUARD: Potser la vida ens torna a ajuntar d'aquí a deu anys més.

ELISA: Si jo dic que no et torno a veure, t'asseguro que, encara que el *destí* ens torni a ajuntar, jo faré tots els possibles perquè ens *desajunti*.

EDUARD: Quina por que fas, a vegades.

ELISA: Freda i estricta, ja ho deia la meva profe de mates...

EDUARD: Deu ser per això que estaves predestinada a coneixe'm...

ELISA: Ah. Creus en les lleis de la compensació? Tu ets... calent i caòtic, doncs?

EDUARD: Calent i caòtic. Ha, ha, ha. Mai ningú m'havia descrit millor amb dues paraules només.

ELISA: Bé. I ara, la resposta. I no vull que la rumiïs gaire; si no, serà falsa. Vinga, sense pensar. Un, dos, tres, què és per a tu l'amor?

EDUARD: El que sents per la persona amb qui comparteixes aquell moment de la vida en què ho has fet tot, en què et preocupes només del futur dels fills que has tingut amb ella i ja pots morir en pau. Crec que, per a mi, aquesta persona ets tu.

Pausa.

ELISA: Què has dit?

EDUARD: No ho sé, el primer que m'ha passat pel cap.

ELISA: Has parlat de...

EDUARD: De...?

ELISA: Per què?

EDUARD: Per què, què...? I bé, què?

ELISA (*després d'una pausa breu*): Recompensa.

Pausa. L'ELISA s'aixeca, s'acosta a poc a poc a l'EDUARD i el besa a la boca, llargament. De cop, un soroll ve a interrompre bruscament l'idíl·lic petó. És un violentíssim accident de cotxe, amb estrèpit de vidres trencats, ferralla esquinçant-se i xiscles. L'ELISA i el bar on es troben desapareixen per art de màgia. Saltem vint-i-set anys endavant.

ESCENA 4

2017. Tornem al pis de l'EDUARD, amb l'ÒSCAR. Exactament la mateixa situació que el final de l'escena 2.

EDUARD: ...culpa teva, sí, vaig conèixe-la per culpa teva...

ÒSCAR: És l'atzar...

EDUARD: No. La vida són els camins traçats per les opcions triades en els dilemes.

ÒSCAR: Eh?

EDUARD: La tria d'una opció moltes vegades no sembla tenir una lògica concreta.

ÒSCAR: De què parles?

EDUARD: O està motivada per gustos personals, manies, dèries; per coses més aviat subjectives, poc raonades, intuïtives.

ÒSCAR: Què vols dir?

EDUARD: Una nit, no fa gaires anys, l'Elisa estava asseguda en aquesta butaca on ets tu ara. Dormia i de sobte es va despertar i em va agafar la mà. Em va dir (*agafa la mà de l'ÒSCAR i li parla com si fos l'ELISA parlant-li a ell*): «Acabo de viure una altra vida; era real, molt real, no semblava un somni». Tenia els ulls plorosos. «Doncs ha estat una vida ben fugaç», vaig dir-li, «no fa ni deu minuts que havies tancat els ulls». I em diu: «Els deu minuts ho han estat per a tu; per a mi, ha estat gairebé una eternitat». I li vaig dir que m'expliqués el que hi havia viscut, en aquells deu minuts de somni, que per a ella havien estat tota una vida... (*Pausa.*) T'avorreixo.

ÒSCAR: No! No, què dius? I ara! Vinga, continua, parla, explica-m'ho...

Sense solució de continuïtat, l'ÒSCAR desapareix com per art de màgia i, a la mateixa butaca, en el seu lloc apareix l'ELISA.

ESCENA 5

2013. Quatre anys abans.

ELISA: Quan teníem tretze o catorze anys, al batxillerat, ens feien triar entre ciències i lletres, te'n recordes? (*L'EDUARD assenteix.*) La meva profe de matemàtiques, que era la

meva tutora, estava convençudíssima que jo triaria ciències. Va quedar parada quan li vaig dir que m'inclinava per les lletres. Em va dir: «La ciència perd una ment brillant, espero que no te'n penedeixis mai». Jo no hi vaig donar cap mena d'importància, en aquell moment, a aquella... bifurcació de vida.

EDUARD: Bifurcació?

ELISA: Sí, és clar. Et sona la paraula *multivers*?

EDUARD: El contrari d'*uni-vers*?

ELISA: El contrari... no exactament. Els universos paral·lels.

EDUARD: Uí quina por.

ELISA: Teories recents molt serioses afirmen que existeixen milions i milions d'universos alternatius, que potser estan connectats amb el nostre...

EDUARD: Com?

ELISA: No ho sé, potser a través d'altres dimensions que no són ni les tres d'espai ni la de temps...

EDUARD: No te'm tornaràs esotèrica, ara?

ELISA: Al contrari. Això és ciència, ciència pura...

EDUARD: Ara diràs que et vas equivocar triant lletres...

ELISA: Bé, et confesso... que fa alguns anys que hi penso. Què hauria passat si hagués fet cas de la meva professora de matemàtiques? Saps quan va ser la primera vegada que ho vaig pensar?

EDUARD: No.

ELISA: L'endemà que vam tenir la Paula. Encara a l'hospital. Li acabava de donar de mamar per tercera o quarta vegada i se'm va adormir amorrada al pit, amb aquella pelleta tan fina, aquells ulls amb les pestanyes tan llargues, aquelles

manetes i aquells peuetes que semblaven com de joguina i aquella olor de vainilla dels bebès. Me la mirava i de sobte vaig pensar: no existiria.

EDUARD: Eh?

ELISA: La Paula no existiria, si hagués fet cas de la meva professora.

EDUARD: Com ho saps?

ELISA: Si no hagués triat lletres, hauria estudiat més d'una carrera, i segurament a l'estranger. Per tant, no t'hauria trobat i aquest petit ésser ple de mocs i de baves tan indefens però amb aquesta mena de força gairebé sobrehumana que de cop té a la boca mentre xucla el meu mugró... no existiria.

EDUARD: Això vas pensar el primer dia que va néixer la nostra filla?

ELISA: Sí.

EDUARD: Vaja. Que poc... romàntic.

ELISA: Tu què vas pensar quan va néixer la Paula?

EDUARD: Que mai hauria imaginat, mai a la meua vida, i quan dic mai és mai, que viuria un dia més feliç que el dia que ens vam conèixer. Bastant diferent del que vas pensar tu, eh?

ELISA: Vols dir?

EDUARD: Bé, escolta, i tot això que hi té a veure amb el malson que acabes de tenir?

ELISA: Qui t'ha dit que era un malson?

EDUARD: Tu.

ELISA: No, no. És que ara dubto i tot que hagi estat un somni. Era... una altra vida.

EDUARD: Ja. O sigui que durant deu minutets has entrat en un... en un... com ho has dit? En un univers... alternat?

ELISA: *Alternatiu*. Sí. Exacte. Durant els *teus* deu minuts, jo fa anys, molts anys, la tira d'anys que visc una altra vida. De fet, hi he viscut tants anys que quan m'has despertat no era ara... Crec que devia ser el 2050 o el 2060.

EDUARD: Elisa, m'estàs espantant de debò. I jo no t'he despertat, ho has fet tu soleta.

ELISA: Tot començava aquell dia, el dia que, amb tretze anys, la meva profe em plantejava el dilema de la meua vida: ciències o lletres. Em va demanar que tracés una vida possible, dins el meu cap, en funció de si triava una opció o si en triava una altra. El camí de les lletres em duia a estudiar Història de l'Art, a coneixe't, a estar amb tu, a trobar una feineteta de professora per a un institut, a crear una llar i tenir dos fills; em duia fins a aquesta butaca, sense ensurts, amb moments alegres i tristos, i aleshores, no t'ho agafis malament... de cop li dic: trio ciències.

EDUARD: M'ho agafo malament.

ELISA: Em deixes acabar?

EDUARD: No ho sé. Si ara, a partir que tries ciències, has de construir-te una vida meravellosa dedicada a la investigació i trobes un marit que no soc jo que viu només per tu i pels teus èxits en la teua carrera d'astrofísica i guanyes el Premi Nobel i això et dona tanta plenitud i felicitat que per fi ja pots morir tranquil·la, prefereixo que no m'ho expliquis, francament.

ELISA: Doncs més o menys va per aquí, la cosa.

EDUARD: Que bonic.

ELISA: Excepte un detall.

EDUARD: Que no coneixies un sol home, sinó un darrere un altre.

ELISA: No, burro. La meva carrera científica, que per cert has encertat, astrofísica, era tan absorbent que no em deixava temps per relacionar-me ni amb els meus mateixos companys de professió. Total, que em convertia en una dona freda i distant...

EDUARD: Encara més?!

ELISA: Calla... I només tenia relacions amb homes molt esporàdiques i purament i exclusivament sexuals...

EDUARD: Estalvia'm els detalls, de veritat.

ELISA: Estàs gelós? Quina gràcia! Estàs gelós de les meves vivències oníriques en un univers alternatiu!

EDUARD: En un somni surrealista! Bé, continua i acaba la història, vinga.

ELISA: No cal que t'enfadis, eh? Bé, el cas és que sí, que més o menys per l'època on som ara, treballant a la Universitat de Berkeley trobava una fórmula amb la clau definitiva de la famosa teoria del tot o teoria del camp unificat: unes equacions que per fi definien a la perfecció la relació entre la teoria quàntica de camps i la relativitat general...

EDUARD: Elisa, amor meu, no entenc res...

ELISA: No cal entrar en detalls. El cas és que tres o quatre anys més tard, el 2019 o el 2020, tal com has dit, jo guanyava el Premi Nobel de Física, la tercera dona a la història que ho aconseguia, després de Marie Curie i Maria Göppert-Mayer, i un dels Nobels més sonats de la història. Em convertia de la nit al dia en una celebritat. La doctora Liz Everest, l'Einstein del segle XXI.

EDUARD: Liz Everest?! No et deies Elisa Montcalm?

ELISA: Quan vaig obtenir la nacionalitat americana, em vaig canviar el nom. Tenia més glamur. Donava conferències per

tot el món. Gràcies a les meves investigacions, es generaven noves tecnologies: es creava per fi l'ordinador quàntic, la teletransportació de partícules, la possibilitat d'accedir a d'altres universos...

EDUARD: I no tenies marit o parella estable ni fills, aleshores?

ELISA: Ja t'ho he dit, no! I ara ve el més bo... Al cap d'un temps, jo ja era gran, una vella de vuitanta o noranta anys potser, cap a l'any 2050 o 2060, per fi ho aconseguia. Havia pogut construir-lo, finalment. Una nova era s'obria per al futur de la humanitat gràcies a mi, als meus descobriments.

EDUARD: Construir... el què?

ELISA: El portal.

EDUARD: Quin portal?

ELISA: El que per fi donaria a la humanitat la possibilitat d'accedir a altres universos paral·lels.

EDUARD: On anirà a parar, tot això...

ELISA: Espera, que ja acabo i ho veuràs... De cop, es necessitava algú per verificar que el portal funcionava, i jo... Jo m'oferia per ser la primera voluntària. Jo havia de ser el primer humà que ho provés. I m'instal·lo dins la màquina. I aleshores...

EDUARD: Sí?

ELISA: Abans d'engegar la màquina, just en el segon abans de fer-la funcionar, una imatge em ve al cap com un cop de puny sobtat, implacable...

EDUARD: Quina imatge?

ELISA: La cara d'un nen fent-me un petó en un ball durant un casament.

EDUARD: Això em sona.

ELISA: La teva cara. Tu.

EDUARD: Vaja.

ELISA: De sobte, la clau de la felicitat semblava propietat exclusiva d'aquell nen que havia conegut setanta anys enrere i que no havia tornat a trobar mai més a la vida. Saps per què no l'havia... no t'havia trobat mai més?

EDUARD: Perquè havies triat ciències en comptes de lletres aquell dia a la classe amb la teva professora?

ELISA: Exacte. Ho has entès molt bé.

EDUARD: No soc tan llest com tu, és evident, però tampoc soc...

ELISA: En aquesta altra vida, no t'havia tornat a veure. No haviem tornat a coincidir a l'Aula de Música de la universitat perquè tu potser sí que hi havies anat amb l'Òscar però jo no, jo aleshores tenia ja una beca a la Universitat de Cambridge i no hi pensava, ni en nois, ni en lligar ni en sortir amb ningú, només en les meves equacions i les meves fórmules quàntiques... I al final, essent una vella, quan ja estava instal·lada al portal que m'havia de dur a un altre univers, me n'adonava: la felicitat potser l'hauria trobada si hagués lluitat per retrobar aquell nen. I aleshores ho feia: programava la màquina per entrar a l'univers on, en comptes de ciències, havia triat lletres i on vaig retrobar-te. I és quan m'he despertat.

EDUARD: Ah.

ELISA: I el primer que he fet és veure't a tu. La teva cara.

EDUARD: Quin somni més estrany.

ELISA: Potser no ha estat un somni.

EDUARD: Eh?

ELISA: Potser és veritat i acabo d'aterrar aquí directament des de l'any 2060.

EDUARD: És clar, és clar. *(Pausa.)* Ho dius de debò?!

ELISA: No, burro! Com vols que em digui Liz Everest si aquest nom se't va acudir a tu anys més tard, quan et pensaves que seria una cantant famosa? A més, si hagués triat ciències, el més probable és que hagués acabat essent metge i no astrofísica. Tu em veus a mi guixant fórmules matemàtiques en una pissarra amb els cabells despentinats i unes ulleres brutes i mig trencades a la punta del nas?

EDUARD: No.

ELISA: I com a doctora en cap d'un gran hospital públic, preocupada pels seus pacients, fent que tot funcioni com un rellotge i respectada i temuda per la resta de companys, infermers i resta de personal, m'hi veus?

EDUARD: Amb bata blanca i a sota només roba interior negra? Sí. T'hi veig. Tremenda!

Riuen. L'ELISA s'aixeca, s'acosta ràpidament a l'EDUARD i el besa a la boca. Sorolls. Accident de cotxe mortal. L'ELISA es transforma màgicament en l'ÒSCAR i tornem on érem abans.

ESCENA 6

2017. Al pis de l'EDUARD. L'ÒSCAR és davant seu, escoltant.

ÒSCAR: I això quan t'ho va explicar?

EDUARD: Deu fer tres o quatre anys. *(Pausa.)* I si no són morts, Òscar? O ho són només en aquest? *(Pausa.)* I si, simplement,

l'Elisa, la Paula i el Jan ara són en un altre, i m'hi estan esperant?

ÒSCAR: En «aquest»... què? Un «altre»... què?

EDUARD: Univers.

Silenci.

ÒSCAR: Quant fa que no dorms?

EDUARD: No he pogut aclucar l'ull des de fa tres dies. Des de...

L'ÒSCAR s'acosta a la seva bossa. D'un necesser en treu un pot de pastilles i n'agafa dues. Les ofereix a l'EDUARD.

ÒSCAR: Té, pren-te-les. Si no descances, encara que sigui un parell o tres d'hores, serà pitjor.

EDUARD: Creus que m'estic tornant boig. Si et digués que tinc la sensació que l'Elisa m'està esperant en una altra banda i que he de fer tots els possibles per trobar-la, tu et pensaries que...?

ÒSCAR: Pren-te-les.

EDUARD: ...que vull desaparèixer d'aquest món...?

ÒSCAR: Et demano, pel que més vulguis, que no tornis a...

EDUARD: D'acord, i si faig el contrari?

ÒSCAR: Eh?

EDUARD (*agafant les pastilles*): Això em farà entrar en un altre univers, oi?

ÒSCAR: Això et farà desconnectar i dormir i fer que el teu cos descansi.

EDUARD: Si ella amb deu minuts de somni va entrar en una altra dimensió durant seixanta o setanta anys, bé em pot passar a mi, ara, no...?

ÒSCAR: Eduard, sisplau...

EDUARD: Tant de bo no l'hagués conegut mai...

ÒSCAR: Ara no pensis...

EDUARD: Vull anar enrere i fer tots els possibles per no tornar-la a trobar.

ÒSCAR: Prou, de veritat...

EDUARD: Mai. No trobar-la mai.

ÒSCAR: Eduard!

EDUARD: Molt bé. Endavant.

L'EDUARD es pren les pastilles. Després, tanca els ulls.

EDUARD: Si no...

ÒSCAR: Què?

EDUARD: Si no l'hagués...

ÒSCAR: Què dius?

L'EDUARD, amb els ulls tancats, somriu. Després obre els ulls i mira fixament l'ÒSCAR.

EDUARD: Òscar.

ÒSCAR: Què.

EDUARD: No.

ÒSCAR: Eh?

EDUARD: Que no.

ÒSCAR: Que no, què?!

Sense solució de continuïtat, l'espai s'esvaeix i passem a l'escena següent.

ESCENA 7

A

1989. L'espai es converteix màgicament en el campus universitari que ja hem vist abans. La mateixa situació exacta que a l'escena 3.

EDUARD: I quin instrument toques?

ÒSCAR: Cap. M'hi vull apuntar com a cantant.

EDUARD: Com a cantant?

ÒSCAR: M'encanta cantar. De petit cantava al cor del col·le, no te'n recordes?

EDUARD: No.

ÒSCAR: M'acompanyes, sí o no?

EDUARD: Però jo no m'hi vull apuntar.

ÒSCAR: Però si tu afines i toques molt bé la guitarra.

EDUARD: A més... he quedat amb la Clara per fer fotocòpies dels seus apunts. Mira-la, ja és allà, que m'espera. Clara!

ÒSCAR: Quina llàstima. Estic segur que passaries la prova de guitarra i t'agafarien. Si tu en el fons ets un músic frustrat, home. Si m'agafen i muntem un grup musical i comencem a tocar i ens fem famosos sense tu, te'n penediràs tota la vida.

EDUARD: Va, va, tira, au, ves... Hola, Clara!

Una noia de la mateixa edat que ells se'ls acosta. És la CLARA, companya de classe de l'EDUARD i l'ÒSCAR.

CLARA: Que hi ha cap problema?

EDUARD: No, per...?

ÒSCAR: No vol venir amb mi a una cita important que li pot canviar la vida perquè havia quedat amb tu per no sé què d'uns apunts... Com que el noi és tan formal i no et vol fer quedar malament, em deixa tirat a mi...

CLARA: Eh, per mi no facis, eh? Si és més important això que tens amb l'Òscar...

EDUARD: Si s'ho està inventant. *(A l'ÒSCAR:)* Au va, ves!

ÒSCAR: Acompanyeu-me tots dos com a mínim fins a la porta de l'Aula, no?

EDUARD: On és?

ÒSCAR: Aquí al costat, a la Facultat d'Història.

EDUARD *(a la CLARA)*: Tens pressa? *(La CLARA fa que no amb el cap.)*

B

Davant la Facultat d'Història.

ÒSCAR: Segur que no t'ho vols repensar?

EDUARD: Ets molt pesat, eh, tio?

ÒSCAR: Bé, tu t'ho perds. I tu, Clara, no vols...?

CLARA: Ui, no, si soc negada per a la música. Quan hi ha seque-
ra, tothom em demana que canti.

ÒSCAR: Bé. Doncs... gràcies per acompanyar-me.

CLARA: Sort!

ÒSCAR: Als del món de l'espectacle no se'ls diu «sort», que por-
ta mala sort.

EDUARD: Ah, no? I què es diu?

ÒSCAR *(mentre marxa)*: Merda!

CLARA: Ah, doncs...

De cop, quan l'EDUARD i la CLARA van a dir «merda», una noia apareix corrent com una boja i xoca violentament amb l'EDUARD.

CLARA: Merda!

EDUARD *(al mateix temps, pel xoc amb la noia no per dir «sort», a l'ÒSCAR)*: Merrrrrda!!!

La noia és l'ELISA.

EDUARD: Ja està bé, eh?! A veure si mires per on camines!

L'ELISA i l'EDUARD es miren, un segon. Ella marxa ràpidament sense dir res i entra dins la facultat.

CLARA: T'has fet mal?

EDUARD: Que idiota, la tia!

CLARA: La coneixes?

EDUARD: No, per què?

CLARA: No sé, us heu mirat d'una manera...

EDUARD: L'he mirat amb ganes d'assassinar-la.

CLARA: Ja.

EDUARD: Ara que ho dius, sí que em sona d'alguna cosa.

CLARA: Ho veus?

EDUARD: I tu saps qui és?

CLARA: I tant. Anàvem a col·le de petites, érem íntimes.

EDUARD: Com és que no t'ha saludat?

CLARA: No m'ha vist. Ni s'hi ha fixat, en mi.

EDUARD: I tu per què no li has dit res?

CLARA: No ho sé. No m'ha sortit.

EDUARD: Vau acabar barallades?

CLARA: No, no... És molt difícil acabar barallada amb ella. És una tia molt...

EDUARD: ...molt què?

CLARA: No sé com dir-t'ho... No es fica mai amb ningú. És molt...

EDUARD: Freda?

CLARA (*al mateix temps*): Freda. (*Pausa.*) Això.

EDUARD: Com es diu?

CLARA: Elisa. Elisa Montcalm.

EDUARD: Elisa? (*Somriu i mira per on ha sortit.*)

CLARA: La coneixies.

EDUARD: No, no. És que fa molts anys vaig coincidir en una festa amb una nena i crec que... Bah, és igual. Què, anem a fer les fotocòpies?

CLARA: Som-hi.

EDUARD: I després deixa'm que et convidi a un cafè, d'acord?

Se'n van. L'EDUARD gira el cap per mirar la porta de la facultat per on ha entrat l'ELISA. Sap que és aquella nena.

C

1992. Tres anys més tard. Una cafeteria. L'EDUARD, tot sol, espera algú. Consulta el rellotge. Arriba la CLARA.

CLARA: Perdona, arribo tardíssim.

EDUARD: No he marxat perquè he quedat ara amb l'Òscar, perquè sí no...

CLARA: Ho sento. *(Li fa un petó als llavis.)*

EDUARD: Prefereixo que me'l facis a la galta.

CLARA: Eh?

EDUARD: Que un altre dia, davant de tothom, no em facis el petó a la boca, si pot ser.

CLARA: Per què ets tan desagradable?

EDUARD: És igual. Bé, per què m'has citat?

CLARA: No havíem quedat com a amics?!

EDUARD: Sí.

CLARA: Per què em tractes com una empestada?

EDUARD: No comencem, eh?

CLARA: Ets tan injust!

EDUARD: Clara, si hem de fer un numeret aquí al carrer davant de tothom...

CLARA: Ui, sí, pobret, que no el vegin discutir-se amb una noia, ara que acaba de passar unes oposicions i és tot un professor universitari...

EDUARD: I això què hi té a veure?!

CLARA: Quan ho vam deixar, em vas prometre que la nostra amistat era sagrada i que continuaríem essent amics fins que et morissis.

EDUARD: Això no depèn de mi només.

CLARA: Eh? Què vols dir?

EDUARD: Que si un vol continuar essent amic però l'altra vol alguna cosa més...

CLARA: Quina cosa més?!

EDUARD: Clara, al teu nou nòvio li sembla bé que em facis petonets a la boca?!

CLARA: El meu nòvio, ara, què hi té a veure?!

EDUARD: Davant d'ell ho hauries fet, també?!

CLARA: Doncs per què no? Com si t'hagués fet un petó amb llengua!

EDUARD: Una mica humit sí que ha estat...

CLARA: Ets...

EDUARD: Va, deixem-ho estar. Què vols?

Inesperadament, la CLARA es posa a plorar.

EDUARD: Què passa?

CLARA: Estic embarassada.

EDUARD: Eh?! Quan ho has sabut?!

CLARA: Ahir. Em vaig fer la prova.

EDUARD: Ostres! I ha estat sense buscar-ho?

CLARA: És clar!

EDUARD: Què t'ha dit, ell? Li fa il·lusió ser pare?

CLARA: Eduard.

EDUARD: Què?

CLARA: El meu nòvio i jo fa dos mesos que no...

EDUARD: Ah. Ostres. De quant estàs?

CLARA: D'una falta.

EDUARD: Aleshores... *(Pausa.)* No! Ei, no, no...! Ei, meu no és! Si ho vam deixar estar fa més de tres mesos... quan em vas dir que volies deixar el teu nòvio i et vaig dir que no... que jo mai t'oferiria el que ell t'ofereix i que... *(Pausa.)* I de qui és?!

CLARA: D'un rotllo d'una nit.

EDUARD: Què dius?!

CLARA: Estava molt borratxa!

EDUARD: I què penses fer? El teu nòvio no ho sap encara?

CLARA: Sí. Sí que ho sap...

EDUARD: I què li has dit?!

CLARA: Per això volia veure't... Doncs... Li he dit... li he dit que és teu.

EDUARD: Quèèèèè?!

CLARA: Sisplau... Deixa'm que t'ho expliqui...

EDUARD: Ah, no! Dona'm el seu telèfon ara mateix, que li truco per desmentir-ho...

CLARA: Deixa'm parlar! Li he dit que era teu perquè, amb el disgust que li va agafar quan va saber això nostre, si a sobre li dic que me n'he anat al llit amb un tercer... em mata.

EDUARD: És que jo al·lucino que no ho hagi fet ja! (*La CLARA plora.*) Ei. Ei. Llagrimetes no, eh? (*Pausa.*) Clara. Escolta. Em sap molt greu però això que li has dit al teu nòvio és una canallada... Entenc que no li vulguis fer mal, però... Ho sento. Vas a veure'l ara mateix i li expliques la veritat.

Apareix l'ÒSCAR. Queda una mica parat en veure la tensió.

ÒSCAR: Hola. Hola, Clara. No sabia que havíeu quedat també...

CLARA: No pateixis. (*S'aixeca.*) Te'l deixo per a tu solet...

ÒSCAR: Escolta, que per a mi pots quedar-te, eh? De veritat, que jo no...

La CLARA se'n va. L'ÒSCAR ha quedat tallat. S'asseu.

ÒSCAR: Què ha passat?!

EDUARD: És molt fort, tio. No m'ho puc creure. Ja t'ho explicaré, encara he de pair-ho.

ÒSCAR: És greu?

EDUARD: Mmm... no, és més aviat... surrealista. És igual. Va, digues això tan important que m'havies de dir.

ÒSCAR: Recordes aquella noia que et vaig dir que m'agradava?

EDUARD: Sí.

ÒSCAR: Ja està. Ja ho puc dir. Sortim de manera oficial.

EDUARD: Home! Enhorabona!

ÒSCAR: Estem tan enamorats, Eduard!

EDUARD: A veure quan me la presentes d'una vegada, no?!

ÒSCAR: Per què et penses que volia quedar amb tu avui? (*Fa un senyal amb la mà cap a un lateral.*) Mi-te-la...

Arriba l'ELISA. L'EDUARD la contempla, fascinat.

ÒSCAR: Bé, us presento oficialment. Eduard, el meu millor amic.

ELISA: Hola.

EDUARD: Encantat. Ah. Ets tu.

ÒSCAR: Sí, ella... I ella és...

EDUARD: No, no m'ho diguis. (*Mira fixament l'ELISA.*) Elisa.

ELISA (*a l'ÒSCAR, divertida*): Mentider.

ÒSCAR: T'ho juro que jo no...

ELISA: Encantada, igualment, Eduard. (*Es fan petons.*) M'havia dit que no sabies res de mi, ni tan sols com em deia.

EDUARD: És que no m'ho ha dit ell.

ELISA: Ah, no?

EDUARD: No. De fet, ara que hi penso... segurament sé com et dius bastant abans que tu et fixessis en aquest titola.

ÒSCAR: Titola tu, perdona.

ELISA: Ens coneixem?

EDUARD: Mmm... tu què diries?

ELISA: No em sones de res.

EDUARD: Segur? Mira'm bé.

ELISA: Ostres! Sí... Ai... De què et conec?!

EDUARD: Fes memòria, vinga.

ÒSCAR: Me'n vaig?

ELISA: Eh?

ÒSCAR: Si vuleu, us deixo sols... així estaràs més tranquil·la i podràs fer memòria.

ELISA: Calla, burro. Va, de què et conec?

EDUARD: No t'ho diré. Vull que ho recordis tu mateixa.

Un silenci. L'ELISA mira fixament l'EDUARD.

ÒSCAR: Hola...?

D

1996. Quatre anys més tard. Vestíbul d'una sala de festes. Se sent música de fons i soroll de moltíssima gent celebrant un casament. La CLARA s'està dreta, amb un posat molt seriós. Apareix l'EDUARD per un costat. Busca els lavabos. Sona música ballable, de fons.

EDUARD: Ah, ets aquí. Feia estona que et buscava.

CLARA: Ah, sí?

EDUARD: Passa alguna cosa?

CLARA: Ara m'ho preguntes?

EDUARD: Què he fet? Què he dit?

CLARA: Res! Justament.

EDUARD: Justament, què?

CLARA: Justament perquè ni em dius res ni em fas resestic així!

EDUARD: Vols dir que no has begut massa?

CLARA: No m'ho demanaràs mai, oi?

EDUARD: El què?

CLARA: Això... Això que acaben de fer aquests... el teu amic...
amb la seva... No m'ho demanaràs mai.

EDUARD: No t'entenc. Que no et demanaré mai què?!

CLARA: No t'ho vull dir! Si ni tan sols et passa pel cap la possibilitat, és inútil que...

EDUARD: Clara! Una altra vegada, no, sisplau! Tens raó, jo mai et demanaré el que l'Òscar li ha demanat a l'Elisa.

CLARA: Deixem-ho, doncs.

EDUARD: Jo sempre he anat de cara amb tu. T'he dit mil vegades que, si el que vols és una parella estable amb qui formar una família, jo no soc el candidat ideal.

CLARA: I si t'ho demanés una altra?

EDUARD: Una altra? Qui?

CLARA: Què sé jo, alguna altra dona... com... no sé, com... (*Mira en direcció al saló.*)

EDUARD: Per què ho dius, això?

CLARA: Tu què en penses?

EDUARD: S'acaba de casar amb el meu millor amic, avui mateix, estem celebrant-ho, Clara, quines ximpleries dius?!

CLARA: Com em vaig equivocar. Vaig ser tan idiota rebutjant el meu ex.

EDUARD: Et vaig dir que no el deixessis. Truca-li. Segur que continua enamorat de tu. Digue-li que sí. Que t'hi vols casar. Et perdonarà. Si t'estima de veritat et perdonarà i es casarà amb tu, ja que pel que es veu és això el que necessites.

La CLARA el bufeteja i el deixa sol, mig estabornit. L'EDUARD queda astorat i sense saber què fer. Al cap d'uns segons, apareix una núvia. És l'ELISA, està radiant. I una mica beguda. L'EDUARD la mira. No pot dissimular una espurna de desig als ulls.

ELISA: Què hi fas, aquí, amagat?

EDUARD: Res. Parlava amb la Clara.

ELISA: On és?

EDUARD: Ha marxat.

ELISA: Tens la galta vermella.

EDUARD: Ah, sí?

ELISA: T'ha clavat una bufetada?

EDUARD: No. *(Pausa.)* Sí.

ELISA: Puc saber per què?

EDUARD: No t'ho sabria dir, la veritat.

ELISA: Quan l'hi demanaràs?

EDUARD: El què?

ELISA: Va, no dissimulis.

EDUARD: No t'entenc. Què li he de demanar?

ELISA: Doncs... això, el que l'Òscar em va demanar a mi.

EDUARD: Ens estaves escoltant?!

ELISA: No. Vinga. Contesta. Quan l'hi demanaràs?

EDUARD: Ui, no! No, no. No ho faré mai, això. I ella ho sap.

ELISA: N'heu parlat, doncs?

EDUARD: D'aquella manera.

ELISA: Li has fet saber que tu mai lligaries la teva vida a la seva.

EDUARD: Sí. Exacte.

ELISA: A la seva exactament o a la de cap altra dona?

EDUARD: No és el mateix?

ELISA: No. De cap manera.

EDUARD: Doncs...

ELISA: Tu podries fer una proposta de matrimoni a una altra dona?

EDUARD: ...

ELISA: Doncs és per això.

EDUARD: El què.

ELISA: La bufetada.

EDUARD: Què vols dir?

ELISA: Se n'ha adonat.

EDUARD: De què?

ELISA: Que no ets sincer.

EDUARD: Que sí que ho soc.

ELISA: «Ho sento, Clara, jo mai faré el que l'Òscar ha fet amb l'Elisa, mai no et demanaré que ens casem, perquè, tot i que sento per tu un gran afecte, no estic enamorat de tu sinó d'una altra, una altra a la qual sí que hauria demanat de casar-m'hi si estigués lliure». Si ets sincer, això és el que deus haver-li dit.

EDUARD: Això de... «si estigués lliure»... d'on ho has tret?

ELISA: Ai, no sé. Ja tens una edat. Si la dona que estimes de veritat estigués lliure, segurament ja estaríeu casats. O viuríeu plegats. Suposo, vaja.

EDUARD: Una suposició com una altra.

ELISA: Bé. Està lliure o no, la dona que estimes?

EDUARD: Per què ho vols saber?

ELISA: Perquè sí.

EDUARD: Ho estava fins fa molt poc.

ELISA: Fins fa unes hores, com si diguéssim.

EDUARD: Més o menys.

ELISA: Quant fa que estimes aquesta dona?

EDUARD: Diré una frase de pel·lícula, però t'asseguro que és veritat. Des del primer moment que la vaig veure.

ELISA: Ah. Fa uns quatre anys, quan el teu millor amic te la va presentar en un bar?

EDUARD: No. La coneixia de molts anys enrere.

ELISA: Ah. Doncs estic equivocada. La dona en qui pensava no la coneixes de fa molts anys enrere.

EDUARD: Segur que no? En quina dona pensaves?

ELISA: ...

EDUARD: Quan el meu millor amic em va presentar en aquell bar la seva... la seva... nòvia, vaig endevinar com es deia...

ELISA: Me'n recordo.

EDUARD: Ah, sí? Com és, això?

ELISA: Va, Eduard...

EDUARD: Mai no t'has preguntat per què jo ja sabia el teu nom aquell dia? Et juro que l'Òscar no m'ho havia dit.

Pausa. L'ELISA mira fixament l'EDUARD. Sona una música molt romàntica. L'EDUARD s'acosta a ella i la convida a ballar. Ballen. Al cap d'uns segons, l'ELISA atura el ball.

ELISA: No.

EDUARD: Què no?

ELISA: No pot ser.

EDUARD: Què?

ELISA: Ets tu?

EDUARD: Qui?

ELISA: Aquell nen que em va treure a ballar fa molts anys justament en una...

EDUARD: ...boda. Fa uns vint anys, més o menys... I ja veus... De boda... a boda i tiro perquè la situació... m'incomoda... (*Ella riu. Ell fa per marxar.*)

ELISA (*l'agafa*): On vas?

EDUARD: Ja et dic que... la situació... m'incomoda...

ELISA: Podries haver triat una altra rima, no?

EDUARD: Quina?

ELISA: Doncs... de boda a boda... ballo i m'aprofito de tu, que et veig molt tova...

EDUARD: No rima.

ELISA: Sí, assonant!

L'EDUARD riu. Es miren. Se li acosta. Tornen a ballar. En un moment del ball les boques de tots dos s'ajunten. La porta del saló s'obre. Apareix l'ÒSCAR, vestit de nuvi, amb alguna copa de més.

ÒSCAR: Elisa! Elisa, on ets! Hem de tallar el pastís, vinga, t'estem esp...

Enxampa l'EDUARD i l'ELISA fent-se un petó, llarg. De cop, se sent l'estrepit espavoridor recurrent: l'accident de cotxe. Passem sense solució de continuïtat a l'

ESCENA 8

A

1992. Tirem quatre anys enrere. Tornem a la mateixa cafeteria de l'escena anterior. L'EDUARD i la CLARA discuteixen.

EDUARD: Ah, no! Dona'm el seu telèfon ara mateix, que li truco per desmentir-ho...

CLARA: Deixa'm parlar! Li he dit que era teu perquè, amb el disgust que li va agafar quan va saber això nostre, si a sobre si li dic que me n'he anat al llit amb un tercer... em mata.

EDUARD: És que jo al·lucino que no ho hagi fet ja! (*La CLARA plora.*) Ei. Ei. Llagrimetes no, eh? Clara. Escolta. Em sap molt greu però això que li has dit al teu nòvio és una canallada... Entenc que no li vulguis fer mal, però... Ho sento. Vas a veure'l ara mateix i li expliques la veritat.

Apareix l'ÒSCAR. Queda una mica parat en veure la tensió.

ÒSCAR: Hola. Hola, Clara. No sabia que havíeu quedat també...

CLARA: No pateixis. Té, te'l deixo per a tu solet...

ÒSCAR: Escolta, que per a mi pots quedar-te, eh? De veritat, que jo no...

EDUARD: Clara, sisplau, seu!

CLARA: Per què hauria de seure?

EDUARD: Perquè no vull que te'n vagis.

ÒSCAR: Em sembla que he arribat en mal moment. Us deixo sols?

EDUARD i CLARA: No!

CLARA: Si jo me'n vaig ja...

EDUARD: Clara, sisplau, vols fer el favor de seure?

CLARA: Em sento tan... insultada.

ÒSCAR: Us heu barallat?

CLARA: Sí.

EDUARD (*al mateix temps*): No!

ÒSCAR: Perdoneu, però... és que vinc amb una altra persona que us volia presentar i no sé si...

EDUARD: ...ara no és el millor moment...

CLARA: ...qui és?

ÒSCAR: Tu la coneixes, ell no.

EDUARD: No la portis.

ÒSCAR: És allà, pobra. Li fa molta il·lusió saludar-vos, sobretot a tu, Eduard...

EDUARD: Tant me fa. Ara no la vull conèixer. Un altre dia.

ÒSCAR: Un altre dia no pot ser. Demà se'n va a viure a Londres. Li han donat una beca per a dos anys.

EDUARD: Me n'alegro per ella. Doncs me la presentes d'aquí a dos anys, quan torni.

ÒSCAR: Ets tan antipàtic, quan vols.

EDUARD: Quan vull, no; quan aquesta em provoca.

CLARA: Imbècil.

ÒSCAR: Apa, ja us ho fareu.

EDUARD: Et truco la setmana que ve.

ÒSCAR: No hi seré. Jo també me'n vaig a Londres! Volia celebrar el comiat amb tu i la Clara i aprofitar per presentar-te la meva amiga, però ja veig que t'importo una merda. Bé. No sé quan ens tornarem a veure. Adeu.

L'ÒSCAR surt. L'EDUARD s'aixeca.

EDUARD: Com? Eh! Eh, Òscar, torna! Com que te'n vas a Londres? També t'han donat una beca? Amb les notes tan baixes del teu expedient? Eh! Òscar! Torna!

ÒSCAR (*des de fora d'escena*): Imbècil!

Pausa tensa.

CLARA: Eduard. Et puc demanar un favor?

EDUARD: No.

CLARA: Necessito diners.

EDUARD: No en tinc.

CLARA: No siguis cínic. Sé el que cobres a la uni cada mes.

EDUARD: Per què els vols?

CLARA: Per avortar.

EDUARD: Que te'ls deixi el teu nòvio. Me'n vaig.

CLARA: Espera. (*Pausa.*) He decidit deixar-lo. Avui el deixaré.

EDUARD: Per mi no ho facis, eh?! Ja ho saps, jo mai t'oferiré...

CLARA: No ho faig per tu. He de ser sincera amb mi mateixa.

Estic enamorada de tu. Tu no de mi però jo de tu sí. No vull enganyar més el meu nòvio. Ni enganyar-me a mi mateixa.

EDUARD: Creus que això canviarà alguna cosa?

CLARA: No. M'és igual. No ho faig perquè canviï res. Només perquè estic farta de dir mentides. (*Pausa.*) Au, ja pots marxar.

L'EDUARD, que estava a punt de marxar, se la mira d'una altra manera. La CLARA plora. Ell somriu. S'asseu al seu costat.

B

1998. *Sis anys després. Sala de festes. L'ELISA, molt elegant, canta davant un micròfon la cançó You Don't Know Me, d'Eddy Arnold i Cindy Walker.*

ELISA:

*You give your hand to me
And then you say: hello
And I can hardly speak
My heart is beating so
And anyone could tell
You think you know me well
But you don't know me
No you don't know the one
Who dreams of you each night
And longs to kiss your lips
And longs to hold you tight
To you I'm just a friend
That's all I've ever been
But you don't know me.
For I never knew the art of making love
Though my heart aches with love for you
Afraid and shy, I let my chance go by
The chance that you might love me too
You give your hand to me
And then you say: goodbye
I watched you walk away
Beside the lucky guy*

*You'll never never know
The one who loved you so
No you don't know me.*

*Aplaudiments. L'ELISA saluda i es retira a un costat. Se li acosta
l'EDUARD. Va vestit de nuvi.*

EDUARD: *You Don't Know Me.*

ELISA: Sí. Jo a tu sí que et conec. Ets tu, que no em coneixes
a mi.

EDUARD: No, no, em referia a la cançó. *You Don't Know Me.*
Magnífica. I l'has cantada molt bé.

ELISA: Gràcies.

EDUARD: Tot i que... és una mica trista.

ELISA: T'ho sembla?

EDUARD: Oh, i tant.

ELISA: Has entès tota la lletra?

EDUARD: Ja la coneixia.

ELISA: Ah. És clar.

L'EDUARD la mira fixament i li agafa la mà.

EDUARD: Hola.

ELISA (*divertida*): Hola.

EDUARD: No. Tu no has de dir res!

ELISA: Com?

EDUARD: No veus que faig el que diu la cançó...? Comença a
dir la lletra...

ELISA: *You give your hand to me...* (*Ell torna a agafar-li la mà.*) *And
then you say: hello...*

EDUARD (*somrient, seductor*): Hola. (*Ella riu.*) Continua, continua... ja veuràs com tu no havies de dir res...

ELISA: No vull.

EDUARD: «No pots parlar, el cor se't desboca i qualsevol que ens miri diria que et conec molt bé però en realitat no et conec».

ELISA: Te la saps molt bé, sí senyor.

EDUARD: I és la veritat.

ELISA: Home, que no puc parlar i que el cor se'm desboca...

EDUARD: No, això no, ha, ha, ha, que pretensió per part meva... No. Volia dir que qualsevol que ens miri ara es pensarà que ens coneixem però no ens coneixem.

ELISA: Bé. Jo sí que sé qui ets, per raons... òbvies. He estat a la cerimònia. Ets l'Eduard Marina. El nuvi.

EDUARD: Ets amiga de la meva dona?

ELISA: No exactament. Bé. Fa molts anys anàvem juntes a col·legi però... no soc aquí per ella...

EDUARD: Qui ha tingut la bona idea i el bon gust de contractar-te per cantar al nostre casament?

ELISA: Ningú. No us ho cobraré, això... Em pensava que ho sabíeu... He cantat... perquè... Bé, és el nostre regal de casament. Em pensava que ell t'ho havia dit... El mataré.

EDUARD: «Nostre...»? «Ell»?

Apareix l'ÒSCAR, bastant begut. Va cap a l'ELISA i la besa a la boca.

ÒSCAR: Has cantat com mai, carinyo. (*Es gira cap a l'EDUARD.*)
Bé. Aquesta era la sorpresa que et deia!

EDUARD (*a l'ELISA*): Mata'l, sí, mata'l.

ÒSCAR: Eh? M'he perdut alguna cosa?

EDUARD (*a l'ELISA*): O sigui que tu ets la famosa nòvia d'aquest...
impresentable?!

ÒSCAR: Eh, eh, un respecte!

EDUARD: No m'ho puc creure! Però què fa una artistassa com
tu amb un tirat com aquest?!

ÒSCAR: Oh, quin respecte!

EDUARD: Per què no me l'has presentada abans?!

ÒSCAR: Abans? Quan? Vam arribar ahir de Londres, just per al
vostre casament. Fa sis anys te la vaig voler presentar i no sé
què coi et va agafar que ens vas engegar a la merda...

EDUARD: No saps ni què dius...

ÒSCAR: De fet, no gaire, no... Perdoneu, he d'anar a...

Surt corrents al lavabo, per vomitar.

ELISA: Deixa'l. Ho traurà i es trobarà tan bé que d'aquí a cinc
minuts li hauré de tornar a arrencar el whisky de les mans.

EDUARD: Tant beu? (*L'ELISA fa una ganyota.*) Encara no m'has
dit com et dius.

ELISA: Elisa.

EDUARD: Elisa.

ELISA: Sí.

EDUARD: Elisa.

ELISA: Què.

EDUARD: No pot ser.

ELISA: El què.

EDUARD: Per què apareixes ara?

ELISA: No t'entenc.

EDUARD: Just el dia del meu casament.

ELISA: No et segueixo.

EDUARD: *You don't know me...*

ELISA: Que sí.

EDUARD: Ara soc jo que t'ho dic a tu. *You don't know the one who dreams of you each night...*

ELISA: Perdona?

Sona música ballable, lenta, Night and Day, de Cole Porter.

ELISA: Ui, em reclamen, he d'anar a cantar.

EDUARD: No! Deixa que toquin. No cantis. Balla. Balla només.

ELISA: Com?

EDUARD: No vols ballar amb mi?

ELISA: On? Aquí? Al vestíbul dels lavabos? Com d'amagat?

EDUARD: Per què no?

ELISA: I per què sí? Dona'm un motiu.

EDUARD: Doncs perquè... perquè... Bé, ja ho diuen les cançons...
Night and day... Vaig estar dies i nits... I think of you day and night... pensant en tu...

ELISA: Quan?

EDUARD: Uuuuu, fa molts anys!

ELISA: Ens coneixíem?

EDUARD: Balla amb mi i te'n recordaràs...

ELISA: Eh? Qui ets, tu, a part de ser l'amic d'infància de l'Òscar?

EDUARD: «Ets una nena tona, tonta i molt tonta»... però vull que ballis amb mi.

De cop, l'ELISA mira l'EDUARD amb uns altres ulls. Queda parada. L'EDUARD aprofita el seu astorament, l'agafa i es posa a ballar

amb ella quan la música de Night and Day esclata en tota la seva esplendor. En un moment del ball, es miren als ulls. Entra la CLARA, vestida de núvia. Queda parada en veure el seu home EDUARD ballant amb l'ELISA. Ells veuen la CLARA i deixen de ballar.

CLARA: Tothom pregunta on t'has ficat.

EDUARD: Estàvem... ballant.

CLARA: No estic cega.

EDUARD: Et presento...

CLARA: No cal. Ens coneixem. Hola, Elisa. Has cantat molt bé.

ELISA: Gràcies. Feia molts anys que no ens vèiem. Felicitats.

CLARA: Per què?

ELISA: Dona... pel casament...

CLARA: Ah. Ja. Gràcies. No sabia que tu eres la cantant de l'orquestra.

ELISA: Ha estat una decisió d'última hora.

EDUARD: De fet és el regal que l'Òscar i ella...

CLARA: Tu calla. (A l'ELISA:) Què deies?

ELISA: Jo? Res, que... Que tot ha estat preciós.

CLARA: Excepte el ball, oi?

EDUARD: Deixa'm que t'expliqui...

CLARA: De cop, el nuvi desapareix...

EDUARD: És que resulta...

CLARA: ...just quan havíem d'obrir el ball. Perquè en un casament la gent no balla si el ball no l'obren el nuvi i la núvia, oi?

ELISA: No ho sé, és que jo, en protocol nupcial, no hi entenc un borrall...

CLARA: Ja. I el més divertit és que el nuvi sí que ballava, sí. Però amb una convidada que ni tan sols coneixia...

EDUARD: Això és el que volia dir, que en realitat sí que la...

Apareix l'ÒSCAR dels lavabos, eixugant-se la boca.

ÒSCAR: Hola, Clara! Què hi fas aquí, tu també?

CLARA: Encara estàs tan borratxo com ara fa uns minuts?

ÒSCAR: No! Ho he tret tot i em trobo estupendament.

CLARA: Me n'alegro. Ballem?

ÒSCAR (*mira l'EDUARD, no sap què respondre*): Jo? Però...

CLARA: Cap convidat no es pot negar a ballar amb la núvia, no ho sabies?

ÒSCAR: No.

CLARA (*mirant fixament l'ELISA*): Normes estrictes del protocol nupcial.

Sense deixar-li temps per reaccionar, la CLARA agafa l'ÒSCAR del canell i se l'endú a la pista de ball. Desapareixen. Queden l'ELISA i l'EDUARD cara a cara.

EDUARD: Crec que seré el divorciat més precoç de la història de la humanitat.

ELISA: Ves-hi al darrere, va...

L'EDUARD fa el gest d'anar darrere de la CLARA, però s'atura.

EDUARD: Un moment.

ELISA: ...

EDUARD: I si no hi vull anar?

ELISA: ...

EDUARD: I si vull continuar ballant amb tu?

ELISA: Com?

EDUARD: És que... saps què estic pensant en aquest moment...?

ELISA: Què?

EDUARD: La vida és molt estranya.

ELISA: ...

EDUARD: No creus que hauria hagut de ser al revés?

ELISA: Eh?

EDUARD: No ens hem tornat a veure des d'aquell ball quan érem petits. Però jo somiava en tu moltes vegades. I durant molts anys. I ets tu qui duia el vestit de núvia en els meus somnis...

ELISA: Però què dius?

EDUARD: Un casament. Dues criatures. Un petó. De dos nens que no es tornen a veure fins vint anys després. Creus que és massa tard?

ELISA: Per què?

EDUARD: Vint anys que s'esfumen en una dècima de segon.

Es miren. De cop, l'ELISA el besa a la boca. Ell es deixa fer. So brusc i espordidor de l'accident de cotxe mortal. L'ELISA s'esvaeix i desapareix.

ESCENA 9

A

1998. Sala de festes. L'ELISA canta el final de You Don't Know Me.

ELISA:

*You'll never never know
The one who loved you so
No you don't know me.*

*L'ELISA acaba de cantar. Aplaudiments. Ella baixa de l'escenari.
L'EDUARD apareix i vol anar darrere d'ella. La veu de l'ÒSCAR
l'atura.*

ÒSCAR: Vine, que te la presento.

EDUARD: Què?

ÒSCAR: No anaves a saludar la cantant? Felicitar-la perquè canta meravellosament bé?

EDUARD (*dubta però finalment diu*): No. Anava al lavabo!

ÒSCAR: Però si l'estaves seguint.

EDUARD: De què parles?! Qui és? Ni m'hi he fixat!

ÒSCAR: Doncs mira que és guapa...

EDUARD: Creus que puc fixar-me en dones guapes el dia del meu casament? La Clara em mata! I per què me la volies presentar, tu?

ÒSCAR: Perquè és la meva...

Sona la melodia de Night and Day. Apareix la CLARA amb el vestit de núvia, molt animada.

CLARA: A ballar!!! Eduard, amor meu...!!! Hem d'obrir el ball!!!

EDUARD: M'encanta aquesta cançó...

ÒSCAR: No balles amb mi, Clara? Una de les meves fantasies sempre ha estat ballar amb una dona vestida de núvia.

CLARA: Casa't i així realitzaràs segur la teva fantasia!

ÒSCAR: He dit amb una dona vestida de núvia! No amb la *meva* dona vestida de núvia.

CLARA: Au va, calla.

EDUARD: Està borratxo.

ÒSCAR: Estic més sobri que tu.

CLARA: Si et portes bé, després ballo amb tu.

ÒSCAR: D'acord!

La música puja d'intensitat. L'EDUARD i la CLARA s'abracen i comencen a ballar. L'ELISA surt del lavabo i va ràpidament a l'escenari a cantar. L'ÒSCAR la vol aturar per dir-li alguna cosa. Però ella no s'atura. L'ELISA i l'EDUARD ni es veuen ni es troben.

ELISA: Ara no, Òscar... Aquests traïdors han començat la peça sense mi... que no hi arribo...

Surt. L'ÒSCAR es troba malament. Té una convulsió. Es duu la mà a la boca i se'n va directe al lavabo a vomitar. L'EDUARD i la CLARA riuen i ballen. Tot ballant, ella li trepitja un peu. Ell es queixa i riu.

B

2003. Al cap d'uns cinc anys. Un pis. El mateix que hem vist a les primeres escenes però amb una decoració totalment diferent. L'EDUARD obre la porta i entra.

EDUARD: Clara? (*Pausa.*) He tornat abans de la feina perquè no em trobo gaire bé...

Apareix la CLARA per una porta. Va mig vestida i molt despenjada i fa cara d'espantada.

EDUARD: Què passa? Per què fas aquesta cara?

Apareix, darrere de la CLARA, l'ÒSCAR, acabant-se de vestir. L'EDUARD entén de seguida la situació.

EDUARD: Òscar? (*Pausa.*) Es pot saber...?

ÒSCAR: Eduard, jo... no sé què dir...

EDUARD: Excepte «això no és el que sembla...», digues el que vulguis.

ÒSCAR: Em sap greu...

CLARA: Ves-te'n.

ÒSCAR: Jo...

EDUARD: Ja l'has sentit. Diu que te'n vagis.

L'ÒSCAR, avergonyit, surt. La CLARA i l'EDUARD es miren, en silenci.

EDUARD: No vols dir res?

CLARA: Sí que és el que sembla. És clar que és el que sembla.

EDUARD: Fa molt que us...?

CLARA: No ens veiem amb regularitat, si és el que vols saber.

EDUARD: No sé si vull saber res...

CLARA: Ah. Tu mateix.

EDUARD: Bé, sí, ho vull saber. Quant temps fa que l'Òscar i tu sou... amants?

CLARA: Anys.

EDUARD: Anys?!

CLARA: Sí, concretament tres. Tres anys. Però no ens veiem gaire sovint...

EDUARD: És increïble.

CLARA: El què?

EDUARD: Fa cinc anys que estem casats i ja en fa tres que sou amants?! I jo sense tenir la més petita sospita que... Pensàveu estar així... tota la vida?

CLARA: Per què no?

EDUARD: Ha arribat el moment de separar-nos.

CLARA: Eduard, jo no estimo l'Òscar.

EDUARD: Ah. Que bé.

CLARA: Només t'estimo a tu.

EDUARD: Doncs... no ho noto gaire, la veritat.

CLARA: És desesperant. *Ets* desesperant! No puc més! Em sento... humiliada!

EDUARD: Humiliada?! Tu?! A sobre tens la barra de...?

CLARA: Prou! No puc més, no puc més! Eduard! Quan et dic que fa tres anys d'aquesta situació, no entens realment d'on ve tot?! Què va passar fa tres anys?!

EDUARD: Què va passar?

CLARA: Ho veus?! És que ni tu mateix te n'adones! I després t'estranyes que jo...

EDUARD: Què va passar fa tres anys?!

CLARA: Ens van dir que no podríem tenir fills, després de les complicacions del segon avortament! (*Pausa.*) Em vaig

sentir tan malament. I tu... en comptes de fer-me costat... no volies ni parlar del tema. Em feies sentir culpable. Sí, soc jo, jo! Tu no tens cap mena de problema! Amb una altra dona segurament a hores d'ara ja tindries un fill. O dos. O cinc! Era espantós ficar-se al llit amb tu... i veure, quan et tocava, com et giraves i em donaves l'esquena. Un dia, l'Òscar em va demanar què em passava. Ell em va entendre de seguida. I va passar. Sense buscar-ho. Amb ell trobo l'afecte que tu mai m'has donat. I, com que ell té problemes amb la dona amb qui surt, per a ell estar amb mi també és una mena de... bàlsam. Som... l'un per l'altra... una mena de... de... de premi de consolació.

EDUARD: Ves-te'n. Vull estar sol.

CLARA: Vols que ens separem?

EDUARD: Tu no?

La CLARA no respon. Agafa l'abric i la bossa i se'n va. Cop de porta. L'EDUARD no sap com reaccionar. Repassa mentalment la situació i les paraules de la CLARA. S'asseu. Sona el timbre de la porta. Ell pensa que és la CLARA o l'ÒSCAR. Obre. A l'altra banda, apareix l'ELISA.

ELISA: Tu ets l'Eduard, oi?

EDUARD: Sí.

ELISA: Puc passar?

EDUARD: Qui ets?

ELISA: Soc... és una mica llarg d'explicar. Soc... amiga de l'Òscar.

EDUARD: Què vols?

ELISA: Parlar amb tu.

EDUARD: De què?

ELISA: Doncs... del que acaba de passar, suposo...

EDUARD: Què acaba de passar segons tu?

ELISA: Em deixes entrar sí o no?

L'EDUARD la deixa passar. Ella mira bé el pis. L'EDUARD la fa asseure's.

EDUARD: Ens coneixem?

ELISA: Jo a tu sí. Tu a mi... em penso que no.

EDUARD: Quan dius que ets amiga de l'Òscar vols dir... que ets l'amiga de l'Òscar? La dona misteriosa que no ens vol presentar mai i per la qual sempre diu que seria capaç de fer una bestiesa?

ELISA: Això diu?

EDUARD: Sí. Almenys fins avui, sí.

ELISA: Vaja.

EDUARD: Tu de què em coneixes?

ELISA: Vaig ser al vostre casament.

EDUARD: Ah, sí? No ho recordo. L'Òscar no ens va presentar, tampoc aleshores?

ELISA: No. Jo era la cantant.

EDUARD: La cantant? Doncs... em sap greu però no me'n recordo... O sí, però... vagament.

ELISA: Ja. Deixa-ho córrer.

EDUARD: Bé, què hi fas, aquí?

ELISA: Per on començo...? Fa cinc o sis anys que l'Òscar i jo tenim una mena de relació... Bé, no entraré en detalls. Som... parella. No una parella convencional, però... ja m'entens. Quan la Clara i tu us vau casar... aquella nit, l'Òscar se'm va

declarar... estava gelós de vosaltres... Fins aleshores havíem viscut a Londres, estudiant música, intentant fer-nos una carrera... Van ser uns anys difícils... Tocàvem al metro, en algun pub de mala mort i poca cosa més. Quan ell va rebre la invitació del vostre casament, va voler aprofitar per tornar i intentar obrir-nos camí aquí... I ens hi vam quedar però... Ja veus... Ni ell ni jo ja no ens dediquem a la música... Jo dono classes d'història de l'art en un institut i ell és comptable d'una petita empresa... Bé... anem trampejant tots aquests anys i... el cas és que des de fa temps vaig detectar que li passava alguna cosa... L'Òscar és d'aquella mena d'homes que no tenen cap misteri. Vaig deduir que tenia una aventura. Només em faltava verificar-ho. Avui l'he seguit fins aquí i, quan les meves sospites s'han confirmat, m'ha sabut greu. Era amb la Clara, que m'enganyava.

EDUARD: Us coneixíeu?

ELISA: Érem amigues, companyes de col·legi.

EDUARD: Vaja. Aquí l'únic que no tenia idea de res era jo, doncs.

ELISA: No, no. La Clara no sap absolutament res de mi. Fa molts anys que no ens hem vist.

EDUARD: Per què et sap greu que sigui ella, doncs?

ELISA: Per tu.

EDUARD: Per mi? Per què? Tu no em coneixes. (*L'ELISA riu.*)
De què rius?

ELISA: «Tu no em coneixes».

EDUARD: Què et fa gràcia?

ELISA: És una de les cançons que vaig cantar al teu casament.

EDUARD: Tu no em coneixes?

ELISA: *You Don't Know Me.*

EDUARD: No me'n recordo.

ELISA: Jo sí. I molt bé. No sé si era exactament aquesta, la cançó que cantava mentre em vaig fixar en tu i la Clara. Ballàveu. Com tots els nuvis el dia del seu casament, semblàveu tan enamorats... Tots dos. Però, de cop, vaig notar alguna cosa estranya, entre vosaltres... De tant en tant... us trepitjàveu. Us costava agafar el mateix ritme. Després... l'Òscar va ballar amb ella i vaig pensar... fan bona parella. Sí. L'Òscar i la Clara fan més bona parella que tu i ella... I aleshores et vaig tornar a buscar amb la mirada. I et vaig veure, sol, en un racó de la barra, amb una beguda a la mà. També miraves la Clara i l'Òscar, com ballaven. I em va passar pel cap un pensament fugaç: vaig pensar que vas pensar el mateix que jo. Que l'Òscar i la Clara estaven fets l'un per l'altra i que l'atzar els estava jugant una mala passada. I ja veus. El temps ens ha donat la raó. El temps sempre acaba posant les coses al seu lloc.

Pausa.

EDUARD: Tot això pensaves mentre cantaves? I no et vas des-concentrar ni et vas perdre de lletra? (*Ella riu i fa que sí.*)
Qui ets?

ELISA: L'amiga de l'Òscar.

EDUARD: No. A part de l'amiga de l'Òscar.

ELISA: Doncs... ja t'ho he mig dit... una professora d'art... cantant frustrada... mare frustrada... amant frustrada... Soc... una frustrada qualsevol.

EDUARD: Mare frustrada?

ELISA: Sempre havia volgut tenir fills de jove... però... ja no serà possible...

EDUARD: Ets jove encara per ser mare.

ELISA: No. No tant.

EDUARD: Jo et veig jove.

ELISA: Gràcies.

EDUARD: I no crec que tinguis cap problema per trobar un bon amant i fins i tot un bon pare per als teus fills.

ELISA: Per què no?

EDUARD: Perquè... què vols? Que et regali les orelles?

ELISA: No t'entenc.

EDUARD: Ets una dona... (*Calla.*)

ELISA: Què anaves a dir?

EDUARD: Res. Encara no et tinc prou confiança...

ELISA: Encara?

Pausa. De cop, l'EDUARDriu.

ELISA: De què rius, ara?

EDUARD: Ho trobo fortíssim!

ELISA: El què? Aquesta situació?

EDUARD: No. Bé, sí. Bé... perdona però... De cop, en plena crisi matrimonial, se'm presenta una dona desconeguda a casa, una dona diguem-ne... atractiva, per dir una paraula objectiva, vull dir per no dir-ne una de més... forta, per entendre'ns, i va i em diu que el dia del meu casament em va mirar de lluny, mentre anava cantant, i va pensar que jo vaig pensar que el meu millor amic feia més bona parella amb la meva dona que jo, que m'hi acabava de casar!

ELISA: I és veritat?

EDUARD: El què? Que fan bona parella?

ELISA: No. Que en aquell moment ho vas pensar.

EDUARD: Això és el que trobo fortíssim! Sí, sí, sí!!! Ho vaig pensar!

ELISA: Ho veus? (*Riu.*) En aquell moment vaig saber que acabarien embolicant-se.

EDUARD: Tens un bon radar, tu, eh? Un parell d'anys abans que passés, tu ja ho sabies!

ELISA: També vaig pensar altres coses... mentre cantava al teu casament i et mirava allà, sol, a la barra...

EDUARD: Ai, quina por. Què més vas pensar?

ELISA: Que, si en aquell moment te m'haguessis acostat per demanar-me de ballar amb tu, no m'hauria fet pregar com l'altra vegada i t'hauria dit que sí de seguida.

EDUARD: Perdó? Quina altra vegada?

ELISA: És normal que no te'n recordis. Fa tants i tants anys... A mi em va costar situar-te també aquell dia...

EDUARD: Quan hem ballat, tu i jo...?

ELISA: Com em dic?

EDUARD: No ho sé. No m'ho has dit.

ELISA: Dignes un nom.

Pausa. L'EDUARD la mira profundament. Té un calfred.

EDUARD: E... Elisa?

Ella fa que sí i somriu. Ell es duu les mans al cap. Silenci. De cop, ell s'aixeca i va a un racó del saló. Manipula un aparell de música. Selecciona un tema, Unforgettable, en la versió de Nat King Cole.

EDUARD: Cada vegada que sento aquesta cançó, ho recordo tot

com si fos ahir. Jo deu anys i tu vuit. Et vaig dir que eres una nena tonta, tonta i molt tonta, i el meu pare em va castigar: o et demanava disculpes i et treia a ballar o em deixava sense postres durant mesos. M'agradaven massa els dolços per portar-li la contrària. I vam ballar. Rock and roll, valsos, una típica peça de música disco que va causar furor... I vam fer l'idiota molta estona. I tothom ens mirava i es trencava de riure i ens aplaudia. Fins i tot vam eclipsar els nuvis, que mai he recordat ben bé qui eren... I després va sonar una peça lenta... Aquesta. *Unforgettable*. I ens vam retirar. I allà, en un racó fosc, lluny de les mirades, et vaig demanar de ballar-la. I ens vam fer un petó. *Unforgettable*. I ara... vint-i-cinc anys més tard...

L'ELISA se li acosta, sensual. Lentament, es fan un petó. Soroll, estrèpit violent. Accident de cotxe. L'ELISA s'esvaeix fins que desapareix. Sense solució de continuïtat passem a l'

ESCENA 10

A

2003. El mateix apartament de l'escena anterior. L'EDUARD es troba davant la CLARA.

CLARA: ...amb ell trobo l'afecte que tu mai m'has donat. I, com que ell té problemes amb la dona amb qui surt, per a ell estar amb mi també és una mena de... bàlsam. Som... l'un per l'altra... una mena de... de... de premi de consolació.

L'EDUARD està a punt de demanar-li que se'n vagi, però s'ho repensa.

EDUARD: No sé què dir...

CLARA: Vols que me'n vagi?

EDUARD: No...

CLARA: No vols que ens separem?

EDUARD: No ho sé. Necessito pensar.

La CLARA es posa a plorar. L'EDUARD va al seu costat i la mira. Li agafa una mà. Després va a la finestra. Mira al carrer. Sembla veure una cosa que li crida l'atenció. La CLARA el mira.

CLARA: Què has vist?

EDUARD: Que estrany. Una dona mirava fixament la nostra finestra des de l'altra banda del carrer. Com si ens espies. Però ja se n'ha anat.

B

2008. Cinc anys més tard. El mateix apartament. L'ÒSCAR acaba d'entrar. L'EDUARD el fa passar i serveix begudes mentre parlen.

ÒSCAR: Encara la veus?

EDUARD: De tant en tant.

ÒSCAR: I com està?

EDUARD: Cada vegada millor. Al principi era terrible. Tot plors i crits i retrets. Però s'ha anat fent la idea de mica en mica i...

ÒSCAR: Surt amb algú?

EDUARD: Em sembla que sí.

ÒSCAR: Doncs deu ser per això que està bé. I tu?

EDUARD: Ui, no. No, no. Deixa'm tranquil... Després dels anys que vam viure plegats amb la Clara, estic molt bé sense lligams ni controls ni...

ÒSCAR: Com t'envejo. Jo no sabia viure sol.

EDUARD: A vegades ens entestem a mantenir una relació que està tocada de mort només per por de quedar-nos sols, i ens estem anys amb una persona que no estimem realment i allò es va podrint i podrint fins que tot salta pels aires i després, quan descobreixes que sol estàs molt millor, et preguntes per què no et vas separar abans. La por ens fa fer coses absurdes.

ÒSCAR: Sí...

EDUARD: Ara que en parlem... et puc fer una pregunta?

ÒSCAR: Quina por que em fas. Puc no respondre?

EDUARD: Hi penso sovint des que us vaig enxampar plegats i fins ara no he gosat preguntar-t'ho... Tu... què hi trobaves exactament en ella? Vull dir... per què estàveu junts d'amagat meu? Us estimàveu, de debò? Era només desig? O ho fèieu per... per fotre'm a mi? És una idiotesa perquè, si durant tant de temps jo no sabia res, per fotre'm a mi no devia ser... Què hi havia exactament entre vosaltres?

ÒSCAR: Doncs no me'n recordo. Sembla que faci una eternitat.

EDUARD: Cinc anys. Tampoc tant. Saps que fèieu bona parella?

Quan ens vam divorciar, estava convençut que acabaríeu junts. Per què no...?

ÒSCAR: No... Jo... El meu problema s'assemblava una mica al de la Clara, saps? Jo sempre he estat enamorat de la meva dona però ella de mi... Embolicar-me amb la Clara va ser... com

si em volgués demostrar a mi mateix que la meua vida no depenia només de la Liz, que hi havia *vida* més enllà d'ella...

EDUARD: La pròxima vegada que vinguis a Barcelona, podries portar-la i me la presentes d'una punyetera vegada, no?

ÒSCAR: Això és el que he vingut a fer.

EDUARD: Eh?

ÒSCAR: És a baix, al cotxe. Et volem convidar a sopar. Li he parlat tant de tu que diu que és com si et conegués de tota la vida.

EDUARD: Però per què no ha pujat?!

ÒSCAR: No sé, deia que li feia vergonya.

EDUARD: Vergonya? De què?

ÒSCAR: Totes les vegades que volia saludar-te, no sé què passava que per un motiu o un altre mai era possible. Té la mania que no la vols conèixer per algun motiu fosc o inexplicable...

EDUARD: Què?! Però per què les pensa, aquestes ximpleries? Va, ves a buscar-la.

C

Minuts més tard. L'ÒSCAR ha anat a buscar l'ELISA i són davant l'EDUARD.

ÒSCAR: Elisa, Eduard; Eduard, Elisa.

EDUARD: Elisa? Però que no es deia Liz?

ELISA: Liz és el meu nom artístic. És el diminutiu d'Elisa.

ÒSCAR: Jo li dic sempre Liz. Però quan la presento...

EDUARD: Com vols que et digui?

ELISA (*després d'una pausa*): Elisa.

EDUARD: Elisa. Molt bé. (*Silenci.*) És un nom que em porta bons records.

ELISA: Ah, sí?

ÒSCAR: Qui era l'altra?

EDUARD: Ningú... una nena *tonta* que vaig conèixer un dia, ara fa la tira d'anys...

ÒSCAR: La nena aquella del casament dels amics dels teus pares?

EDUARD: Què en saps, tu? Si no hi eres!

ÒSCAR: Eduard, sisplau! De petits, no paraves de clavar-nos la llauna amb la nena aquella, tot el dia fardant que havies lligat en un casament, que si havíeu ballat tota l'estona, que si éreu els reis de la pista i us van aplaudir tant. (*A l'ELISA:*) Ens fotia el cap així. I no un dia ni dos, no. Li va durar anys aquella obsessió! Si fins i tot ens volia fer creure que s'havien fet un petó de rosca i li dèiem de broma que potser l'havia deixat embarassada, que aleshores ens pensàvem que els bombos es feien només amb petons amb llengua...

L'ELISA mira l'EDUARD amb un esguard diferent. Ell la mira i veu una espurna en els ulls d'ella.

ELISA: Òscar.

ÒSCAR: Què?

ELISA: Ens hem deixat el regal al cotxe.

ÒSCAR: Mira que t'he dit que l'agafessis.

ELISA: Ves-lo a buscar.

EDUARD: Un regal per a mi? Quina il·lusió. Què és?

ELISA: Una ximpleria.

ÒSCAR: Ara torno.

L'ÒSCAR surt. L'ELISA i l'EDUARD queden cara a cara, incòmodes.

EDUARD: No calia que em fèssiu cap regal.

ELISA: Saps que jo era amiga de la infància de la teva ex, també?

EDUARD: De la Clara?

ELISA: Sí.

EDUARD: Quines casualitats, no?

ELISA: L'atzar. A vegades sembla que jugui amb nosaltres.

EDUARD: En quin sentit?

ELISA: Uns nens es fan un petó innocent quan són petits i l'atzar els torna a ajuntar al cap d'una bona pila d'anys!

L'EDUARD mira l'ELISA i obre la boca, estupefacte.

EDUARD: No.

ELISA: Sí.

EDUARD: Però...?

ELISA: Què?

EDUARD: Tu ets aquella nena?

ELISA: Sí!

EDUARD: Però... des de quan ho sabies?

ELISA: Des d'ara mateix! Quan has dit això de la «nena tonta»...

EDUARD: Que fort.

ELISA: De fet, jo t'havia vist abans... Però tu a mi no. El dia del teu casament. Jo era la cantant.

EDUARD: Què?

ELISA: Sí. Aleshores no era gens coneguda. La meva carrera discogràfica va començar just després.

EDUARD: Però vam parlar o...? Perdona, eh? Em comença a fallar la memòria, no ho recordo.

ELISA: No, no. L'Òscar no ens va arribar a presentar. Després, vam marxar a viure a Londres i...

EDUARD: Per tant ell tampoc sap que tu ets... la nena...

ELISA: ...la nena *tonta* amb qui vas ballar de petit...? No, és clar...

EDUARD: És increïble... La nena de qui he estat enamorat tota la vida va cantar al meu casament i després es va fer famosa i ara...!

ELISA: Tota la vida?

L'EDUARD no sap què dir. Es queden mirant-se als ulls. Per uns instants, és com si haguessin de fer-se un petó. Sona el timbre i això trenca sobtadament l'encant del moment. Ell va a la porta i obre. Apareix l'ÒSCAR amb un CD embolicat.

ÒSCAR: Té, per a tu. L'últim disc de la Liz.

EDUARD: Ah, gràcies. Liz... Elisa, és clar.

ELISA: Són estàndards versionats per mi.

ÒSCAR: Fa una setmana que ha sortit al mercat i ja és disc de platí.

EDUARD: Vaig a posar-lo ara mateix.

ELISA: Ui, no, no, no et molestis, de veritat... Ja el sentiràs amb calma en un altre moment.

ÒSCAR: Deixa'l, dona, si li fa il·lusió...

L'EDUARD no fa cas i posa el CD a l'aparell reproductor. Sona la primera peça: As Time Goes By.

VEU DE L'ELISA:

You must remember this

A kiss is still a kiss

*A sigh is just a sigh
The fundamental things apply
As time goes by.*

L'EDUARD atura el CD de cop.

ÒSCAR: No t'agrada?

EDUARD: Tinc una pregunta.

ÒSCAR: Sobre què?

EDUARD: Sobre la lletra de la cançó. Tu aquí cantes: «A kiss is still a kiss». Un petó *continua essent* un petó. Jo pensava que era: «A kiss is *just* a kiss». Un petó *només* és un petó. No és ben bé el mateix.

ELISA: No... Jo canto el que està escrit originalment: «A kiss is still a kiss». Un petó *sempre* és un petó, o com dius tu: *continua essent* un petó. És el vers següent el que sí que diu: «A sigh is *just* a sigh»: un sospir *només* és un sospir.

EDUARD: Jo pensava tota l'estona que era: «A kiss is just a kiss». Com pot ser?

ELISA: Crec que ho va cantar així Louis Armstrong a la seva versió i després alguns ho van reproduir com ell.

ÒSCAR: És una mica el mateix, no?

ELISA i EDUARD: No!

EDUARD: No té res a veure!

ELISA (*al mateix temps*): No és ben bé el mateix!

ÒSCAR: Bé, bé, vostès perdonin, eh?

EDUARD: «Un petó *només* és un petó» li treu tota la importància al fet. «Un petó *continua essent* un petó» és al contrari: vol dir que, per molt que passi el temps o que la memòria ho esborri, el petó sempre hi serà, impertorbable...

ÒSCAR: No hi veig tanta diferència...

EDUARD: I tant! Sigui com sigui, el missatge real són els dos versos següents... Canta-ho, Elisa...

ELISA: *The fundamental things apply as time goes by.*

ÒSCAR: Les coses fonamentals s'apliquen a mesura que passa el temps? No ho acabo d'entendre.

EDUARD: El temps posa al seu lloc les coses fonamentals.

ÒSCAR: I això què vol dir? Que els petons i els sospirs són fonamentals i queden en el temps o, al contrari, que se'ls emporta el vent?

EDUARD: Vol dir que hi ha petons que potser en el moment en què es produeixen són això: només petons, però que amb el pas del temps esdevenen... transcendents. Que a la vida dels que se'l fan hi ha un abans i un després, per entendre'ns.

ÒSCAR: Que romàntic. No crec pas que a ningú li hagi passat una cosa així. Només a *Casablanca* i a les pel·liculetes romàntiques per l'estil.

EDUARD: *Casablanca* no és ni pel·liculeta ni romàntica. És una obra mestra i, sobretot, una pel·lícula política.

ÒSCAR: Bé, bé, no cal que em peguis. Només dic que les cançons i els poemes i les pel·lícules acostumen a magnificar i a donar transcendència a coses insignificants tan sols per...

EDUARD: Tu no has fet mai un petó a algú que t'ha quedat per sempre clavat a la memòria? No recordes el primer petó que vas fer a la teva dona?

ÒSCAR (*a l'ELISA*): Ara, si dic la veritat, quedaré malament davant teu...

ELISA: No pateixis, Òscar. Jo tampoc recordo el nostre primer petó...

ÒSCAR: A la universitat?

ELISA: No. Va ser després...

ÒSCAR (a l'EDUARD): Bé, i què importa?

EDUARD: De veritat no recordes cap petó a la teva vida com una cosa important, transcendental? Un petó que et va canviar la vida?

ÒSCAR: Tot això és per allò que he dit abans de la nena *tonta* aquella? Després de tants i tants anys, encara la recordes?

EDUARD (mirant l'ELISA): Sí. Més que mai.

ÒSCAR (a l'ELISA): A tu t'ha passat mai una cosa així, Liz? T'han fet mai un petó a la vida que sigui un *fundamental thing apply as time goes by*?

ELISA: No ho havia pensat mai, però si faig memòria...

ÒSCAR: Hi ha un petó a la teva vida que hagi suposat un abans i un després?

ELISA: No ho sé. (Pausa.) A vegades, passen coses que, en el moment en què succeeixen, no tenen gaire sentit i per això no hi donem importància. Tanmateix, en el futur, al cap d'uns anys, potser fins i tot bastants, o molts, un dia, de sobte, per algun fet aïllat o fortuït, aquella cosa intranscendent del passat adquireix una significació especial i es converteix en un acte transcendent i decisiu per a la teva vida.

ÒSCAR (després d'una pausa): Hi ha hagut a la teva vida un petó transcendent, sí o no?

ELISA: Fins a dia d'avui... (pausa) ...no. Al meu passat... no.

ÒSCAR: Ah. Em deixes més tranquil.

ELISA: Però si considero que ara és el futur...

L'EDUARD mira l'ELISA. Va cap al reproductor de CD i pitja el play. Continuem sentint As Time Goes By.

VEU DE L'ELISA:

*And when two lovers woo
They still say: I love you
On that you can rely
No matter what the future brings
As time goes by.*

*De cop, l'estrepit d'un accident de cotxe, no tan violent com els
que hem sentit fins ara, interromp la cançó. L'espai del pis de
l'EDUARD desapareix com per art de màgia.*

D

*L'endemà. Hospital central. L'ÒSCAR és en un passadís. Arriba
l'EDUARD, corrents.*

EDUARD: Òscar!

ÒSCAR: Gràcies per venir.

EDUARD: Com està?

ÒSCAR: Malament.

EDUARD: Se la pot veure?

ÒSCAR: No encara.

EDUARD: Què ha passat?

ÒSCAR: Ahir, en sortir de casa teva, vam discutir, molt fort, i
després ella va agafar el cotxe i... no sé si ha estat culpa seva,
estava molt nerviosa... No hauria hagut de deixar que...

EDUARD: No, ara no hi pensis, en això... Què t'han dit?

ÒSCAR: L'estan operant. Encara no se sap res.

E

Hores més tard. Habitació d'hospital. L'ELISA, en un llit. Obre els ulls. L'EDUARD és al seu costat.

ELISA: I l'Òscar?

EDUARD: A baix. Ha anat a prendre un cafè. Vaig a buscar-lo?

ELISA: No. Espera.

EDUARD: No parlis gaire. Encara estàs molt dèbil.

ELISA: No em trobo malament...

EDUARD: El doctor ha parlat amb l'Òscar i li ha dit que et recuperaràs molt aviat. Que ha estat més aparatós del que semblava. Hi havia molts periodistes però ja els han fet fora.

ELISA: Eduard.

EDUARD: Ui, recordes el meu nom! Bon senyal. Et recuperaràs fins i tot abans del que ha dit el metge, ja ho veuràs.

ELISA: No l'he oblidat mai, el teu nom.

EDUARD: Perdona?

ELISA: Des del petó.

EDUARD *(després d'una pausa)*: Quin petó?

ELISA: El que ens vam fer. Ara deu fer... vint-i-vuit anys?

EDUARD *(després d'una pausa)*: Trenta.

ELISA: Això. *(Silenci.)* Quan l'altre cotxe se m'ha llençat al damunt... estava somiant. Bé, somiant... Recordant un somni... que havia tingut... Amb tu... fa molts anys.

EDUARD: Com era el somni?

ELISA: Crec que el vaig somiar just el dia abans d'entrar a l'Aula de Música de la universitat... El dia abans de conèixer l'Òscar... En el somni, només entrar a la Facultat d'Història, per

anar a apuntar-me a l'Aula de Música, et trobava a tu. La teva cara m'era familiar. Et confonia amb algú de l'organització i et demanava informació sobre com apuntar-m'hi. Jo, evidentment, volia ser cantant. Tu començaves a fer-me bromes i jo pensava: on he vist abans aquesta cara? I aleshores t'ho preguntava: com et dius? I em miraves als ulls i, en lloc de respondre'm, em preguntaves: i tu? No, jo ho he preguntat primer. I em deies: Eduard. I jo em posava a riure. «De què rius, tonta?». Tonta! M'ho tornaves a dir! «Doncs que soc la nena tonta, tonta i molt tonta amb qui vas ballar deu anys enrere en un casament!». «Elisa?!», em deies aleshores. «Recordes el meu nom?!», et preguntava. «Qui no recorda el nom del seu primer i únic amor?», em deies. I jo, que era molt tímida, aleshores et mirava profundament als ulls fins a reflectir-me en les teves ninetes i, de cop, m'hi llenço i et faig un petó. El nostre segon petó. El petó més apassionat, romàntic i excitant que havia fet mai a ningú. I ens casàvem. I ballàvem i ens besàvem. I teníem fills. I tu sacrificaves la teva feina d'empresari i et converties en un pare de família com les mares d'abans, duent la casa i els fills, i procurant que això no perjudiqués la meva estratosfèrica carrera de cantant: la gran Liz Everest... Per cert, la idea de canviar-me el nom per un de més artístic també era teva... I ara ve la cosa més estranya del somni, la cosa que fins ahir mai no hauria pogut entendre i que justament ahir...

EDUARD: Què?!

ELISA: En el somni passaven els anys molt ràpidament, i un bon dia, ja adults, més i tot que ara... devíem tenir prop de cinquanta anys perquè els nostres fills ja eren adolescents...

EDUARD: Què?

ELISA: Finalment discutíem...

EDUARD: Ah, en vint anys de relació no havíem discutit ni un sol dia?

ELISA: Era un somni...

EDUARD: És clar, és clar...

ELISA: Discutíem perquè un dia jo m'encaparrava a dur els nens no sé on en comptes de dur-los tu... I agafava el cotxe... Amb els nostres dos fills... I aleshores, un soroll espantós... brutal... ho feia saltar tot pels aires...

EDUARD: Un accident?

ELISA: I de cop tot era fosc. Negre. Silenciós.

EDUARD: I estaves pensant en aquest somni quan vas...

ELISA: I si vaig pitjar l'accelerador per experimentar allò *de veritat*...? I si jo ho vaig provocar?

De cop, l'EDUARD s'acosta a l'ELISA. Es miren als ulls. Es fan un petó, ple de tendresa. Un temps. No se sent res. L'EDUARD desfà el petó. L'ELISA desapareix màgicament. Sense solució de continuïtat, passem a l'

ESCENA 11

Any 2028. Vint anys més tard. Mateix espai, molt més modern, asèptic i polític. El llit és buit. L'EDUARD, dret, impassible. Apareix la CLARA a la porta. Té prop de seixanta anys.

CLARA: Eduard.

EDUARD: Eh? I l'Elisa? Per què no ha tornat?

CLARA: Encara no t'has tret la roba?

EDUARD: On se l'han endut? I l'Òscar? On és?

CLARA: L'Òscar és aquí al passadís. Va, treu-te la roba, vinga!

EDUARD: Per què m'he de treure la roba? On se l'han endut, l'Elisa?

CLARA: Quina Elisa? Però què dius?

EDUARD: No l'has vista? Era aquí fa una estona!

CLARA: No hi havia ningú! És l'habitació on has de passar un temps ingressat, mentre et fan...

EDUARD: Clara! L'Elisa, la dona de l'Òscar, era aquí fa uns segons!

CLARA: La dona de...? Què dius? No m'espantis! La dona de l'Òscar soc jo!

EDUARD: Com? I l'Elisa?

CLARA: Quina Elisa?! No conec ningú que es digui així!

EDUARD: Era aquí, amb mi! En aquest llit, convalescent a causa de l'accident...

CLARA: L'accident l'has tingut tu, Eduard!

EDUARD: Què?

CLARA: Per això ets aquí! Vinga, treu-te la roba i posa't la bata que hi ha al penjador del lavabo. Venen a buscar-te en uns minuts per començar a fer-te la revisió.

EDUARD: Quina revisió?!

CLARA: Eduard! Que no recordes res?! Acabes de tenir un accident de cotxe, t'has fet un cop al cap, fins fa un minut deies que et trobaves bé, però... Espera. Seu. No et moguis. Espera'm aquí.

La CLARA surt. L'EDUARD s'asseu al llit, confús. Al cap de pocs segons apareix l'ÒSCAR. També té seixanta anys.

ÒSCAR: La Clara ha anat a avisar la infermera...

EDUARD: Què està passant?

ÒSCAR: És normal que estiguis confús... El xoc ha estat molt violent... No t'has fet cap ferida al cos però has impactat amb el cap al vidre de la porta lateral i per això han de fer-te una ressonància per descartar que no tinguis cap complicació o...

EDUARD: Què n'heu fet de l'Elisa?

ÒSCAR: De qui?

EDUARD: De l'Elisa, la teva dona! La dona que jo... era aquí, en aquest llit! Era ella la que havia tingut un accident després de discutir amb tu...

ÒSCAR: La meva dona és la Clara, era aquí amb tu...

EDUARD: No, no, no! O potser tens raó i... Potser l'Elisa és la meva dona... Sí, la meva dona... ha agafat el cotxe... amb els nostres fills...

ÒSCAR: Calma't, estira't, no diguis res més...

EDUARD: No, deixa'm!!! L'Elisa és la meva dona, doncs? Li ha passat alguna cosa? S'ha fet mal per culpa meva? Anava asseguda al seient del costat del conductor? I era jo qui conduïa? L'he morta? L'he morta jo, l'Elisa, Òscar? Digue-m'ho!

ÒSCAR: Eduard. Prou. Escolta'm. No sé de qui parles. No sé qui és l'Elisa aquesta que dius. Tu mai no has estat casat. Mai has tingut parella estable. Mai.

Arriba la CLARA.

CLARA: D'aquí a un moment l'examinaran i se l'enduran a baix a observació.

ÒSCAR: Els has dit que ha empitjorat?

EDUARD: Prou! Vull veure l'Elisa.

CLARA: Una altra vegada? Tu saps de qui parla?

EDUARD: Era amiga teva... I... era la teva dona, Òscar... Però havia de ser la meva...

CLARA: Eduard! La dona de l'Òscar soc jo i des de fa trenta anys!

EDUARD: No has tingut mai una amiga que es deia Elisa? Mai?!

CLARA: Hi havia una Elisa a la meva classe, de petita. Però d'això fa ja tants anys que no en recordo ni la cara!

EDUARD: I tu no vas conèixer cap Elisa a la universitat de qui et vas enamorar i amb qui vas fer una carrera musical...?

ÒSCAR: No. No he conegut cap Elisa a la meva vida, Eduard, t'ho juro!

EDUARD: M'he tornat boig?! Qui sou, vosaltres?! Què hi faig, aquí?! Què voleu de mi?!

Entra una doctora. D'uns seixanta anys. No li veiem el rostre.

DOCTORA (a la CLARA i l'ÒSCAR): Deixi'ns sols, sisplau.

ÒSCAR (a la DOCTORA): Està molt alterat, doctora, no recorda gairebé res...

DOCTORA: No té cap altre familiar?

ÒSCAR: No.

DOCTORA: No pateixin, deixi'ns sols.

La CLARA i l'ÒSCAR marxen. La DOCTORA s'acosta a l'EDUARD.

DOCTORA: Senyor Marina, he de fer-li unes preguntes.

EDUARD: No sé si les podré respondre, ja ha sentit el meu amic, no me'n recordo de res.

DOCTORA: Quina edat té?

EDUARD: No ho sé. Jo diria que uns quaranta però tinc la mateixa edat que ells i semblen tenir-ne bastants més. Quants en tinc? Té el meu historial, suposo, no?

DOCTORA: Cinquanta-vuit.

EDUARD: Però a quin any som?

DOCTORA: Dos mil vint-i-vuit.

EDUARD: Quèèèè? He perdut la memòria!

DOCTORA: Calmi's i continui responnent a les meves preguntes. Sap per què és aquí?

EDUARD: No. Bé, ells diuen que m'he fet un cop al cap en un accident. Però jo em pensava que l'accident l'havia tingut algú altre.

DOCTORA: Qui?

EDUARD: Miri, jo soc aquí perquè venia a veure la dona del meu amic, que acabava de tenir un accident de cotxe greu... Però era fa vint anys, el 2008!

DOCTORA: La dona del seu amic és al passadís...

EDUARD: És que jo em pensava que la dona del meu amic era una altra... una dona que jo... que quan érem petits... És igual, no sé per què he d'explicar-li intimitats a vostè, doctora...

DOCTORA: Montcalm. Però, si ho vol, pot dir-me Elisa.

L'EDUARD mira la DOCTORA als ulls i comprova que, en efecte, és l'ELISA. No pot dir res. Silenci.

ELISA: Senyor Marina... Es troba bé?

EDUARD: Puc fer-te...? Puc fer-li una pregunta?

ELISA: Teòricament soc jo qui fa les preguntes.

EDUARD: És important. Sisplau. Per a mi, això és molt important.

ELISA: D'acord. Però només una.

EDUARD: Bé... *(Pausa.)* Suposo que vostè, quan tenia dotze o tretze anys, va haver de triar entre estudiar ciències o lletres.

ELISA: Sí, és clar. Com tothom.

EDUARD: I va triar... ciències.

ELISA: Sí.

EDUARD: Va fer cas a la seva tutora, la professora de matemàtiques!

ELISA: Doncs... sí... Però... qui li ha dit que la meva tutora era la meva professora de matemàtiques?

EDUARD: Era ella?

ELISA: Doncs... no ho recordo gaire. Em fa l'efecte que no. Que era el de llatí. O sí que era la de matemàtiques...?

EDUARD: Bé, això ara tant li fa. Continuem. Què hauria passat si vostè hagués triat l'opció contrària? No! Millor! Tanqui els ulls i traslladi's mentalment a aquell moment.

ELISA: Com?

EDUARD: Sisplau, doctora, faci'm aquest favor...

ELISA: Per què ho hauria de fer?

EDUARD: Perquè m'hi va la vida. *(Pausa.)* No s'espanti. No li farà res. Confii en mi. Vostè agafi-s'ho... com un joc. Sisplau...

Ell li agafa les mans. Ella té un calfred amb el contacte de les mans d'ell i el mira als ulls.

EDUARD: Tanqui els ulls.

ELISA: Està bé... (*Tanca els ulls.*)

EDUARD: La seva tutora, la professora de matemàtiques, o el seu tutor, el de llatí, li pregunta: «Bé, Elisa, què triaràs, ciències o lletres?». I vostè li diu...

ELISA (*amb els ulls tancats*): Ciències.

EDUARD: No, no... això va ser el que li va dir. Ara faci la suposició contrària.

ELISA: D'acord. Lletres.

EDUARD: Continui amb els ulls tancats. Seguiu. Tria lletres. Què li agrada més?

ELISA: L'art. La música. La pintura.

EDUARD: Què tria estudiar?

ELISA: Història de l'art. A la universitat.

EDUARD: Perfecte. Què més? Es conforma només amb els estudis? No té altres aficions? No hi ha a la universitat alguna activitat extraacadèmica que...

ELISA: La meva afició és cantar, des que era ben petita.

EDUARD: Molt bé. Ha vist que a la universitat hi ha un grup d'alumnes i professors que creen una Aula de Música, justament per a aquells alumnes que volen...

ELISA: M'hi apunto.

EDUARD: Abans de continuar. Obri els ulls. (*L'ELISA ho fa.*) Està casada? (*Ella fa que no amb el cap.*) Té parella? (*Igual.*) Té fills? (*Igual.*) Molt bé. Torni a tancar els ulls. (*Ella ho fa.*) Tirem enrere, al moment en què vostè entra per apuntar-se a l'Aula de Música de la universitat. Ha de presentar-se a una audició. La fan cantar. Quina cançó tria?

ELISA: N'hi ha tantes que m'agraden...

EDUARD: Digui'n una. La primera que li vingui al cap.

ELISA: *Imagine*, de John Lennon. No. Massa tòpica. *Michelle*. No. *Something*, de George Harrison. M'encanta aquesta cançó.

EDUARD: Perfecte. A mi també.

ELISA: Què més?

EDUARD: Just en el moment d'anar a cantar, topa amb un noi que porta una guitarra. Què fa?

ELISA: Li demano si vol acompanyar-me amb uns quants acords. Fem l'audició.

EDUARD: Miri bé aquest noi.

ELISA: Per què?

EDUARD: No li fa l'efecte que el coneix d'alguna cosa?

ELISA: Ara que ho diu... Sí.

EDUARD: De què el coneix?

ELISA: Em recorda molt algú, però no sé qui...

EDUARD: Tiri enrere, en la seva memòria... Quan era petita...

ELISA: Ja ho tinc. Em recorda un nen. Un nen que primer em queia molt malament.

EDUARD: Perquè la insultava.

ELISA: Sí, em deia...

EDUARD: Ets una nena tonta, tonta i molt tonta.

ELISA (*obre els ulls*): Com ho sap?

EDUARD: Continuí amb els ulls tancats, sisplau. (*Ella obeeix.*) Què més va fer amb aquest nen?

ELISA: Vam ballar.

EDUARD: On?

ELISA: En un casament de... no ho recordo. Deu fer uns cinquanta anys d'allò. En un casament.

EDUARD: Van ballar i...

ELISA: Ens vam fer un petó.

EDUARD: Què va pensar, en aquell moment?

ELISA: No ho sé... Vaig pensar... Vaig estar molt de temps pensant que aquell nen... que era... que podria haver estat... Em fa vergonya dir-ho.

EDUARD: L'amor de la seva vida. El primer. I l'únic.

ELISA: Sí.

EDUARD: Molt bé. Tornem a la universitat. Han acabat de cantar *Something*. Ha anat tan bé que l'han agafada per cantar, a vostè i al noi guitarrista que hauria pogut ser l'amor de la seva vida. Què fan?

ELISA: Què vol que fem? Ens... ens estimem.

EDUARD: Com continua la història?

ELISA: Acabo la carrera i se'm presenta un dilema. No sé si dedicar-me professionalment a una carrera de cantant o presentar-me a unes oposicions per ser professora d'història de l'art en un institut.

EDUARD: I què fa?

ELISA: Em presento a les oposicions i les aprovo.

EDUARD: Què més?

ELISA: Un any més tard d'obtenir la plaça, soc mare d'una nena preciosa i això em fa molt feliç.

EDUARD: Molt bé. Què més?

ELISA: L'experiència de ser mare és tan intensa que el meu home i jo decidim tenir un segon fill. És un nen.

EDUARD: Oh. La parelleta.

ELISA: Sí. No es pot demanar més. Els quatre formem una família absolutament encisadora. Som l'enveja de tots els nostres amics.

EDUARD: Se'n penedeix d'haver deixat enrere una vida dedicada a la música?

ELISA: No.

EDUARD: O a la medicina? O a la ciència?

ELISA: No. Soc feliç amb la meva família. I la feina de professora d'art també em satisfà. No necessito ni la fama ni la notorietat.

EDUARD: Creu que seria més feliç així que essent una doctora reputada o una cantant famosa, o fins i tot una científica mundialment reconeguda?

ELISA: No ho sé... Sí.

EDUARD: Recorda el nom del nen amb qui va ballar i que en aquesta vida imaginada és l'amor de la seva vida?

ELISA: Sí. Es deia Eduard.

EDUARD: Obri els ulls.

L'ELISA obre els ulls. Mira l'EDUARD fixament.

ELISA: Eduard.

Màgicament, l'espai es transforma en la casa de la primera escena. Sense solució de continuïtat passem a l'

EPÍLEG

Any 2018. El mateix pis de la primera escena. La mateixa situació. L'ELISA i l'EDUARD, com al principi de l'obra, entre quaranta i cinquanta anys. Ell llegeix.

ELISA: Eduard.

Pausa. L'EDUARD aixeca la vista del que llegeix i mira l'ELISA.

EDUARD: Sí?

ELISA: Ja has dit bona nit als nens?

EDUARD: Fa estona. *(Silenci.)* T'he de demanar un favor.

Se senten alguns sorolls dintre l'habitació.

EDUARD: Encara no dor...?

ELISA *(tallant-lo)*: Quin favor?

EDUARD *(després d'una pausa breu)*: M'han posat una reunió molt d'hora al matí a la feina i no podré dur demà els nens al col·legi. Els podràs dur tu?

ELISA: Em va fatal. A més, he de dur el cotxe al taller, que fa un soroll molt estrany. No te la pots canviar, la reunió?

Silenci.

EDUARD: Està bé. No pateixis. Ja els duré jo. No passa res si un dia arribo tard a la reunió. Un dia és un dia. Que els bombin.

ELISA: Ets un sol.

EDUARD: Em mereixo recompensa. *(Ella li fa un petó ràpid als llavis.)* Dona... això per a tu és una recompensa...? Ni ho he notat! *(Riu en.)* Quants petons ens devem haver fet, a la vida?

ELISA: No ho sé. Deu mil?

EDUARD: Vull una recompensa més... Va, fes-me'n un de millor... el deu mil u!

ELISA: Capicua! O palíndrom! U, zero, zero, u; u, zero, zero, u. Igual per les dues bandes. *(S'acosta a ell lentament, però l'EDUARD, de cop, se'n separa.)* Què fas?!

EDUARD: No has sentit...? Un soroll...? Un accident?

ELISA: Vols dir?

L'EDUARD no diu res. L'ELISA s'aixeca i mira per la finestra. Nega amb el cap. L'EDUARD s'aixeca i va cap a ella. L'agafa pels braços i la mira. Va a fer-li un altre petó ben apassionat. L'ELISA l'atura amb un gest. Va a un racó del saló i remena dins la seva bossa.

ELISA: Espera!

EDUARD: On vas? Què fas?

ELISA: Parlant de petons... I abans de fer-nos el deu mil u, el que tançarà el cercle... (Riu.) Després de remenar cel i terra, finalment ho he trobat.

EDUARD: El què?

ELISA: Ara ho veuràs. T'ho volia donar el dia del teu aniversari, però com que avui t'has portat bé estalviant-me de dur demà els nens al col·le... Tatxaaan!

L'ELISA treu una memòria USB de la bossa, va cap a l'aparell de televisió. L'engega. Col·loca la memòria USB a l'aparell.

EDUARD: Què és?

ELISA: La filla de la cosina de la meva mare m'ho ha aconseguit! L'original era en súper vuit. Sort que també en tenien una còpia en vídeo... però en vídeo betamax, imagina't! L'amo de la botiga m'ha dit que feia quinze anys que no veia una cinta igual... Riurem molt, Eduard...

EDUARD: Però què és?!

ELISA: Mira!

Veiem imatges d'un casament, en una típica i tòpica celebració, l'any 1978. Les pintes de tots fan riure molt. Es veuen els nuvis besant-se, tallant el pastís. I, de sobte, la càmera enfoca una nena molt bonica, mig plorosa, anant cap als seus pares, que li pregunten què té...

PETITA ELISA (*el vídeo se sent malament però captem aquestes paraules*): Aquell nen m'ha dit: «Ets una nena tonta, tonta i molt tonta...».

L'EDUARD està bocabadat veient les imatges. L'ELISA es trenca de riure. La càmera enfoca un altre racó del banquet. Veiem un home parlant molt severament amb un nen: l'EDUARD. No se sent què li diu. L'EDUARD adult s'emociona. Parla sobre les imatges.

EDUARD: El meu pare renyant-me... (*Estrafent la veu:*) «Ara li demanes perdó a la nena que has insultat i la treus a ballar». (*Fent veu de nen:*) «No, papa, quina vergonya». (*Veü del pare:*) «O això o et quedes tot l'any sense postres».

ELISA: Ha, ha, ha! T'ho inventes!

EDUARD: Et juro que em va dir això, si gairebé es llegeix als llavis, rebobina i veuràs...

ELISA: Ara no, calla, mira, que ja ballem!

En efecte, veiem els petits EDUARD i ELISA ballant, primer tímidament, després més desimbolts, peces de música rock, valsos. Sona una música disco: Last Dance, de Donna Summer. Els petits EDUARD i ELISA munten un xou divertidíssim tot ballant. La gent els aplaudeix. La núvia els acaba regalant els petits nuvis del pastís de casament.

EDUARD: Ens va regalar els ninos! D'això no me'n recordava!
 ELISA: Jo sí.

EDUARD: Qui se'ls va quedar?

ELISA: Ni idea... Calla, calla, que ja ve el moment... L'u del deu
 mil u...

Sona una versió d'Unforgettable cantada i tocada per l'orquestra del casament. Veim el petit EDUARD i la petita ELISA que s'agafen de la mà i es retiren a un costat de la pista. La càmera els segueix sense que ells en siguin conscients. Volen ballar lent però no s'atreveixen a agafar-se. La imatge és tendra i molt emotiva. Un nen i una nena tremolant de desig l'un davant l'altre. Volen abraçar-se i ballar junts però cap dels dos no gosa fer el primer pas. Es miren als ulls. El petit EDUARD agafa la mà de la petita ELISA i comencen a moure's lentament, seguint la música. Els cossos cada vegada estan més a prop. De cop, en un rampell, la petita ELISA s'aferra fort al coll de l'EDUARD i s'hi refugia. El petit EDUARD, tot ruboritzat i suat, l'abraça amb força. Ballen afeffrats de tal manera que semblen un sol cos. En un moment donat, els dos nens desfan l'abraçada i es miren. Paren de ballar. El petit EDUARD acostia la seva boca a la de la petita ELISA. Quan els nens van a fer-se el petó.. l'EDUARD mira l'ELISA, al seu costat.

No hi és.

O sí.

Et.

Si no t'hagués conegut, en la versió castellana titulada *Si no te hubiese conocido*, es va estrenar al Teatre Valle-Inclán de Madrid el 6 d'abril del 2018 amb el repartiment següent:

EDUARD: Unax Ugalde

ELISA: Marta Hazas

ÒSCAR: Òscar Jarque

CLARA: Ana Cerdeiriña

Direcció i dramaturgia: Sergi Belbel

Escenografia: Max Glaenzel

Il·luminació: Kiko Planas

Vestuari: Lupe Valero

Música: Ana Villa i Joaquín Valmorisco

Videoescena: Emilio Valenzuela

Assistència de direcció: Antonio Calvo

Assistència d'escenografia: Anna Gil

Assistència de vestuari: Paula Castellano

Direcció de producció: Nadia Corral

Producció: Fabián Ojeda

Aquest llibre ha estat compaginat
amb la tipografia Bembo en cos 11,4
i s'ha imprès amb un paper òfset cru
de 88 grams.

ALTRES TÍTOLS

La pols

Llàtzer Garcia

Animals de companyia

Estel Solé

Boira · La travessia

Lluïsa Cunillé · Josep Maria Miró

Els encantats

David Plana

Infàmia · Desclassificats

Pere Riera

Ventura · Volem anar al Tibidabo

Cristina Clemente

hISTÒRIA

Jan Vilanova Claudiñ

Llibert

Gemma Brió Zamora

Un tret al cap

Pau Miró

Les nostres vides estan predeterminades o depenen de les decisions que prenem? Què passaria si poguéssim viatjar enrere en el temps i modificar les opcions escollides? Existeix una realitat paral·lela per a cadascuna de les decisions que hem desestimat? Després de la mort de la seva dona en un accident de trànsit, l'Eduard s'endinsa en un viatge laberíntic a través del temps per alterar el curs del destí i esborrar el present.

Amb aquest text, Sergi Belbel ha escrit una història d'amor commovedora amb tocs de ciència-ficció sobre universos paral·lels i les bifurcacions de la vida.

PVP: 12,50 €

www.comanegra.com

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre

comanegra